

ဓမ္မဒါနကုသိုလ်ရှင်

နတ်လူသာဓုခေါ်စေသော်

အောင်ဇမ္ဗူ၊ ဗုဒ္ဓိမ်လွင်ဇန်း
အမှတ်(၁၅၂)၊ (၂၂)လမ်း၊ လဆာပြိုနယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း ၀၀-၃၀၄၁၉၃ ၊ ၀၉-၇၃၂၀၄၅၉၈

ဓမ္မအသိဖြင့် အကျိုးရှိနေမည့်

အမှတ်စဉ်(၅၃)

ဓမ္မဝိသုဒ္ဓိသုတ် အနုစရို

အတ္တမဟာပဏ္ဍိတ
အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ (Ph.D)

ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

ဓာတုဝိဘင်္ဂသုတ် အနှစ်ချုပ်

ကွန်ပျူတာစာစီ

အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာပြုတက္ကသိုလ်

ထုတ်ဝေသူ

အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာပြုတက္ကသိုလ်

ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးဘဟိန်း

မှတ်ပုံတင်အမှတ်(၀၄၃၇၂/၂၀၁၁)က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

တရားစာအုပ်များကို
ဓမ္မစာပေ အလှူငွေဖြင့် ပုံနှိပ်ဖြန့်ဝေသည်

ဓမ္မမိတ်ဆွေများသို့

ပိယောက္ချုပ်ဆရာတော် ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ ဟောကြားအပ်သော တရားများကို အသံမှ စာအဖြစ် စောစောရှင်များကနေကူးကာ စာဖုန်းများကို ဆရာတော်ကြီးထံ ပေးပို့ကြပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးကိုယ်ပိုင် အချိန်ရသမျှ ပြင်ဆင် တည်းဖြတ်ပေးသော စာဖုန်းများကို ကုသိုလ်ရှင်များလှူဒါန်းထားသော ဓမ္မစာလျှောက်ပုံငွေများ အသုံးပြုလျက် စာအုပ်ငယ်များ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေပါသည်။

တရားစာအုပ်များကို တစ်ဆင့် ဓမ္မဒါနပြုလုပ် ပြန့်ဝေလှူဒါန်းလိုပါက ဖော်ပြပါ ဌာနများသို့ ဆက်သွယ်ရာကြားနိုင်ပါသည်။

ရရှိနိုင်သော ဌာနများ

- ၁။ အောင်ဇေယျ ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၅၂)၊ (၂၂)လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း ၀၁-၃၈၄၁၉၃၊ ၀၉၅၁-၄၆၀၉၅
- ၂။ ဦးဘဖိုး+ဒေါ်အုန်းကြည် ပရဆေးဆိုင်
အမှတ်(၄၆၇၊ ၄၆၈)၊ သိမ်ကြီးဈေး(ဒီ)ရုံ၊မြေအောက်ထပ်။
ဖုန်း ၀၁-၂၄၀၆၀၀(လှိုင်းခွဲ) ၄၁၇၄
- ၃။ ဓမ္မဗျူဟာ သာသနမာမကအဖွဲ့
လူပုဂ္ဂိုလ်များဆိုင်ရာဓမ္မစာပေသင်တန်းကျောင်း
ကြားတောရလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း ၀၁-၃၈၀၈၈၀
- ၄။ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အဘိဓမ္မာတက္ကသိုလ်
ကမ္ဘာအေးစေတီဝင်း၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း ၀၁-၆၅၅၇၅၆၊ ၀၁-၆၅၁၇၆၉

အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ ၏ ထုတ်ဝေပြီး မွေစာအုပ်များ

- အဘိဓမ္မာ မြတ်ဇောနာ(ပ+ဒ တွဲ)
- နိယျာနိကာသာသနာနှင့် မြတ်ဇောနာများ
- ၁။ နိဗ္ဗာန်တံခါးကြီး ဖွင့်တော်မူပါ
- ၂။ မဟာသတ်ပတ္တာနသုတ် အနှစ်ချုပ်
- ၃။ ဘဝအသွင်ကို မွေအမြင်ဖြင့် ရှုကြည့်ခြင်း
- ၄။ ဘဝခရီးဝယ် ရွေးချယ်ရမည့်လမ်း
- ၅။ သူတော်ကောင်းတို့၏ စိတ်နေသဘောထား
- ၆။ ဘဝအရေး စိတ်အေးရလေအောင်
- ၇။ ဓမ္မကြော့ပုံ
- ၈။ တောင်ပို့ထဲက ရတနာ
- ၉။ မြတ်သောဥစ္စာ စုဆောင်းပါ
- ၁၀။ သမထနှင့် ဝိပဿနာ
- ၁၁။ ရောဂါကုစား စိတ်စွမ်းအား
- ၁၂။ ရှစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
- ၁၃။ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း
- ၁၄။ မေတ္တာနည်း အစဉ်သုံး
- ၁၅။ လူဖြစ်ကျိုးနပ်ပါစေ
- ၁၆။ မေတ္တာသုတ်အနှစ်ချုပ်
- ၁၇။ ဘဝဆည်းဆာ ကရုဏာ
- ၁၈။ ဥပုသ်စောင့်ခြင်း အဓိပ္ပါယ်
- ၁၉။ ဓမ္မမှတ်ကျောက်

- ၂၀။ မွေအသိဖြင့် အကျိုးရှိနေမည်
- ၂၁။ နှစ်ဦးကာလ မွေလက်ဆောင်
- ၂၂။ မြတ်ဗုဒ္ဓဒေသနာနှင့် ယနေ့ကမ္ဘာ
- ၂၃။ ယနေ့လူသားများရဲ့ မနက်ဖြန်ကမ္ဘာ
- ၂၄။ မင်္ဂလာသုတ်အနှစ်ချုပ်
- ၂၅။ သာရာဏီယတရား
- ၂၆။ ရသတဏှာ
- ၂၇။ မွေဗျူဟာသင်တန်းသားများ၏ မေးခွန်းများကိုဖြေဆိုခြင်း
- ၂၈။ သေချာသောလမ်းမှ လျှောက်လှမ်းပါ
- ၂၉။ မဟာဒါန
- ၃၀။ စိတ်၏ထွက်ပေါက်များ
- ၃၁။ ဖြစ်နိုင်တာနှင့် မဖြစ်နိုင်တာ
- ၃၂။ အရှင်အာနန္ဒ၏ ဝိပဿနာ
- ၃၃။ န ဝ သော၊ န ဝ အညော
- ၃၄။ လူတိုင်းကျင့်ရန် သတိပဋ္ဌာန်
- ၃၅။ စိတ်၏အတွေးများ
- ၃၆။ ဥပါဒါနပစ္စယာဘာဝေါ
- ၃၇။ သတိမက္ခာ အသိပညာဖြင့် နေထိုင်ခြင်း
- ၃၈။ အတ္တဟိအတ္တနောနာထော
- ၃၉။ ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ် အနှစ်ချုပ်
- ၄၀။ ဟောသူ နာသူ စိတ်ထားဖြူ
- ၄၁။ ၁၂-နှစ်ကြာ အဖြေရှာခဲ့ရသော မေးခွန်းများ
- ၄၂။ လွတ်မြောက်တဲ့စိတ်

- ၄၃။ ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် သတိဆောင်
- ၄၄။ ခန္ဓသုတ်အနစ်ချုပ်(အန္တရာယ်ကာကွယ်ခြင်း)
- ၄၅။ တရားသိလျက် အကျင့်ခက်
- ၄၆။ ဣဗြိယဘာဝနာ မြတ်ဒေသနာ
- ၄၇။ သံသရာခရီးသွား အမှားမလုပ်မိစေနှင့်
- ၄၈။ ဟိုဘက်ကမ်းက ငြိမ်းချမ်းတယ်
- ၄၉။ ရတနသုတ်အနစ်ချုပ်
- ၅၀။ လောကဓံမုန်တိုင်းများနှင့် ကြံ့ခိုင်သည့်စိတ်ထား
- ၅၁။ ဘုရားသော်မှပေးဆပ်ရသည့် ကံကြမ္မာဝင့်ကြွေးများ
- ၅၂။ အထင်မှား အမြင်မှား
- ၅၃။ ဓာတုဝိဘင်္ဂသုတ် အနစ်ချုပ်

မှတ်တမ်း

သာသနာတော်နှစ် ၂၅၅၁ ခုနှစ်၊ ကောဇာ
သက္ကရာဇ် ၁၃၆၉ ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် (၇)ရက်
နေ့ည ရန်ကုန်တိုင်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ မင်္ဂလာဈေး
ဓမ္မာရုံတော်ကြီးအတွင်းဝယ် ဆင်ယင်ကျင်းပ ပြုလုပ်
အပ်သည့် ညဉ့်ဦးယံ ဓမ္မသဘင် အခမ်းအနားဝယ်
ဟောကြားအပ်သော “ဓာတုပိတက်သုတ် အနှစ်ချုပ်”
တရားဒေသနာတော်။

ဓာတုဝိဘင်္ဂသုတ် အနုစိချုပ်

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက တရားနာ ပရိသတ်တွေရဲ့ စရိုက် အားလျော်စွာ ထိုထိုသူတ္တန်များကို ဟောကြားလေ့ ရှိပါတယ်။ ဓာတုဝိဘင်္ဂသုတ် ဆိုတာ ဒီဃနိကာယ်၊ သံယုတ္တနိကာယ်၊ အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်၊ မဇ္ဈိမနိကာယ်၊ ခုဒ္ဒကနိကာယ် လို့ နိကာယ်ငါးရပ်ရှိတဲ့အထဲမှာ မဇ္ဈိမ နိကာယ် ထဲမှာပါတယ်။

မဇ္ဈိမနိကာယ်မှာ သုတ်ပေါင်း ၁၅၂ သုတ် ရှိတဲ့ အနက် ဓာတုဝိဘင်္ဂသုတ်ကို သုတ်တစ်သုတ်အဖြစ် ထည့်သွင်း မှတ်တမ်းတင်ထားတယ်။ ဓာတုဝိဘင်္ဂသုတ် မှာ မြတ်စွာဘုရားက အဆင့်မြင့်မြင့် ဝိပဿနာတရား

၂ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

ကို ဟောကြားထားတာဖြစ်လို့ တရားနာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အနေနဲ့ ဒီသုတ္တန်ရဲ့ သဘောသွားကို နားလည်ဖို့ အလေးအနက် အာရုံစိုက်ပြီးတော့နာဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကလည်း တရားဟောခါနီးမှာ အမြဲတမ်း မိန့်ကြားလေ့ရှိတယ်။ “သာဓုကံ သုဏောဟိ မနုသိကရောဟိ” တဲ့။ သာဓုကံ - တကယ့်လေးလေးစားစား၊ သုဏောဟိ - နားစိုက်ပြီး ထောင်ပါတဲ့။ မနုသိကရောဟိ - စိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားပါ။ နှလုံးသွင်းပါလို့ တရားဟောတိုင်း တရားဟောတိုင်းမှာလိုလို မြတ်စွာဘုရားက သတိပေးလေ့ရှိတယ်။ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ တရားတော်တွေဟာ အာရုံစိုက်ပြီး သဘာဝတရား ဆိုက်အောင်နာမှ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်ကို ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေနိုင်တယ်။ ဓာတုဝိဘင်္ဂသုတ်မှာ ဝိပဿနာကျင့်စဉ်တစ်ခုကို တရားနာပုဂ္ဂိုလ်၏ စရိုက်အားလျော်စွာ မြတ်စွာဘုရားက ရှင်းလင်းဟောထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

စာတုဝိဘင်္ဂသုတ် အနှစ်ချုပ် ၃

စာတုဝိဘင်္ဂ မှာ စာတု ဆိုတာ “ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ဇီဝ” ဆိုတာမျိုးလို အပြောထဲမှာသာရှိတဲ့ တရားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ တကယ့်ကို သဘာဝအားဖြင့် ရှိနေတဲ့ တရားကို “စာတု” လို့ ခေါ်တယ်။ “အတ္တဗော သဘာဝံ ဓာရေတိတိစာတု” သူ့သဘာဝအတိုင်းသူ ထင်ရှား ရှိနေတာကို စာတု။ မြတ်စွာဘုရားက ဓာတ်အမျိုးမျိုး ဟောတယ်။ အဘိဓမ္မာမှာဆိုရင် ဓာတ်(၁၈)ပါး ဟောထားတာရှိတယ်။ ဒီတရားတွေက အလွန် လေးနက်သော်လည်း လူနဲ့ အလွန်နီးစပ်တဲ့ တရားတွေ ဖြစ်တယ်။

လောကမှာ နီးပင်နီးသော်လည်း မမြင်တာတွေက အများကြီး၊ မမြင်နိုင်တာတွေက အများကြီး။ မြင်ဖို့ ခက်တယ်။ “ဒုဒ္ဒသတ္တာ ဂန္တိရံ၊ ဂန္တိရတ္တာ ဒုဒ္ဒသံ” နက်နဲတယ်ဆိုတဲ့ သဘာဝတရားတွေဟာ တချို့ဟာက “မြင်ဖို့ခက်လို့ နက်နဲတာ”၊ ဝေးလို့ မမြင်နိုင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ နက်နဲလို့ မမြင်နိုင်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ မြင်ဖို့ သတိမူရန်ခက်ခဲတဲ့အတွက်ကြောင့် နက်နဲတယ်။ တချို့တရားကတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ “နက်နဲလို့

မြင်ဖို့ခက်တာ” ဆိုပါစို့ နီးလျက်သားနဲ့ မမြင်ရဘူး။
 ဝေးလို့မမြင်ရဘူး နှစ်မျိုး ရှိနိုင်တယ်။ ဝေးနေရင်လည်း
 မမြင်ရဘူး၊ နီးလျက်သားနဲ့လည်း မမြင်ရတာ ရှိတယ်။
 အေး “ဓာတု” ဆိုတဲ့ သဘာဝတရားတွေက ကိုယ့်ခန္ဓာ
 ကိုယ်မှာရှိတယ်။ လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ ရှိနေတဲ့ တရား
 တွေ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီ လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ ရှိနေတဲ့တရားဟာ
 အလွန် နီးကပ်တယ်။ ကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေသော်လည်းပဲ
 မြင်ဖို့ခက်ခဲသည့်အတွက်ကြောင့် ဝဗ္ဗိရ နက်တယ်လို့
 ဒီလိုပြောတာ။ ဟို နိဗ္ဗာန်တို့ ဘာတို့ကျတော့ နက်နဲ
 လွန်းအားကြီးလို့ မမြင်နိုင်ဘူးလို့ပြောတာ။

ဓာတု ကို English လို့ပြန်တဲ့အခါကျတော့
 Element လို့ ပြန်တာပေါ့။ အဲဒီတော့ “ဓာတုဝိဘင်္ဂ”
 ကို An Analysis of Element လို့ ဆိုရမှာပေါ့။
 လူတွေရဲ့သန္တာန်မှာရှိတဲ့ သဘာဝဓာတ်တရားကို ခွဲခြား
 စိတ်ဖြာပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော့ ကိုယ့်
 ခန္ဓာလေးကို ကိုယ်က အာရုံစိုက်လိုက်လို့ရှိရင်
 ဒီသဘောတရားတွေ တွေ့လာမှာဖြစ်ပါတယ်။

တတိယသုတ် အနှစ်ချုပ် ၅

အေး ဒီသုတ္တန်ဟောတဲ့အခါမှာ တရားနာ ပုဂ္ဂိုလ်က တစ်ဦးတည်းပဲရှိတယ်။ ဟောတဲ့နေရာကလည်း ခမ်းခမ်းနားနားကြီး မဟုတ်ဘူး။ အိုးထိန်းသည် တစ်ဦးရဲ့ အိုးလုပ်တဲ့တဲ့ကြီးထဲမှာ ဟောတာ။ ဟောတဲ့အချိန်ကလည်း ညသန်းခေါင်ကျော်တဲ့အချိန်၊ တရားနာပရိသတ်ကလည်းပဲ တစ်ဦးတည်းပဲ ရှိတယ်။

တရားနာပရိသတ်နဲ့ တရားဟောတဲ့ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ဟာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးဆက်သွယ်မှု မရှိဘူး။ တရားနာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က တရားဟောနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ မသိဘူး။ ဘုရားမှန်း မသိဘူး။ အဲဒီလို အခြေအနေနဲ့ ဟောထားတဲ့ သုတ္တန်တစ်ခု။ ဒါကြောင့်မို့ “အိုးထိန်းသည်ရဲ့ တဲထဲက တရားပွဲ” လို့ ဒီလိုမှတ်ထားပေါ့။

ကဲ သုတ္တန်ကလေး စလိုက်ကြရအောင် အနှစ်ချုပ်ကို ဟောမှာ ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ပါဠိတွေကို များများမရွတ်တော့ဘဲနဲ့ မြန်မာလို ရှင်းပြီးတော့ ပြောရအောင်။ ဘယ်သုတ္တန်ပဲဖြစ်ဖြစ် သုတ္တန်ဖြစ်ပေါ်လာပုံလေးကစပြီးပြောမှ ပိုပြီးအဆင်ပြေတယ်။

ဒီသုတ္တန်လေး မှတ်တမ်းပါဠိထဲမှာ စတင်ထား တာက ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ မဂဓတိုင်းမှာ ခရီးဒေသစာရီ ကြွချီရင်း ရာဇဂြိုဟ်မြို့ကို ရောက်လာပါတယ်တဲ့။ ဘာကြောင့် ရောက်လာတယ်ဆိုတာကို မပြောဘူး။ ဒီထဲမှာ မြတ်စွာဘုရားဟာ ခရီးဒေသစာရီကြွချီရင်း မဂဓတိုင်းတစ်ခွင် လှည့်လည်နေရာကနေပြီး ရာဇဂြိုဟ် မြို့ကို ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာပါတယ်။ ရောက်ရှိ လာတဲ့ အချိန်ကလည်းပဲ ညနေ မိုးချုပ်တဲ့အချိန် ဖြစ်တယ်။ ရာဇဂြိုဟ်မြို့အပြင်မှာ ဘဂ္ဂဝ ဆိုတဲ့ အိုးထိန်းသည်ကြီးရဲ့ နေ့အခါမှာ အိုးလုပ်ငန်းလုပ်တဲ့ အလုပ်ရုံကြီးရှိတယ်။ အိုးဖုတ်တဲ့ တဲကြီးက မြို့အပြင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အလွန်ဆိတ်ငြိမ်သည့်နေရာ ဖြစ်သည့် အတွက်ကြောင့် ညအခါမှာဆိုရင် အချိန်မဲ့ အခါမဲ့ ရောက်လာတဲ့ ခရီးသွား ရဟန်းတော်တွေ၊ ဘာသာရေး ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အဲဒီအိုးလုပ်တဲ့ တဲကြီးထဲမှာ ဝင်ရောက် တည်းလေ့ရှိကြတယ်။ ညဆိုတော့ အားနေတာကိုး၊ နေ့မှာကျတော့ အိုးအလုပ်တွေ အိုးဖုတ်တဲ့အလုပ်

စာတုဝိဘာင်သုတ် အနစ်ချုပ် ၇

လုပ်ကြတယ်။ အချိန်မဲ့ အခါမဲ့ ရောက်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တစ်ညတာဝင်ပြီးတည်းတယ်။

အိုးထိန်းသည်ကြီးရဲ့ နာမည်က ဘဂ္ဂဝ လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီ ဘဂ္ဂဝ ဆိုတဲ့ အိုးထိန်းသည်ကြီးကလည်း သဒ္ဓါတရား ကောင်းတယ်။ ဘယ်သူ့ လာတည်းတည်း အခမဲ့တည်းခွင့် ပြုထားတယ်ပေါ့။ အဲဒီတော့ ဘာသာရေးဆရာတွေ ခရီးသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အချိန်မတော်ရောက်လာလို့ မြို့ထဲကို ဝင်ခွင့်မရဘူးဆိုရင် မြို့ပြင်မှာ အဲဒီလို တည်းခိုလေ့ရှိတယ်။

မြတ်စွာဘုရားကလည်း အတော်လေး မိုးချုပ်မှ ရောက်လာတယ်။ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ကို မကြွဘူး။ မကြွဘဲနဲ့ ဘဂ္ဂဝ အိုးထိန်းသည်ကြီးရဲ့ အိုးလုပ်တဲ့ နေရာကို ကြွလာတယ်။ ငါ ဘုရားဆိုပြီး ပိုင်စိုးပိုင်နင်းသူများအိုးလုပ်တဲ့ တဲထဲကို ဝင်မတည်းဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားက ဘဂ္ဂဝ ဆိုတဲ့ အိုးထိန်းသည်ကြီးထံ သွားပြီးတော့ ခွင့်တောင်းတယ်။ “သဇေ တေ ဘဂ္ဂဝ အဂ္ဂ၊ ဝိဟရေယျမ ဣဇ ဧကရတ္တိ” မင်းမှာ ဝန်မလေးဘူး

၈ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

ဆိုရင်တဲ့ ဟောဒီ အိုးလုပ်တဲ့တဲမှာ ငါ တစ်ညလောက် တည်းချင်ပါတယ်တဲ့။

ဘုရားက ခွင့်တောင်းစကားပြောတာ။ အိုးထိန်း သည်ကြီးက “အရှင်ဘုရား၊ ကိုယ်တော်တစ်ပါး အဲဒီ ထဲမှာ ရောက်နှင့်နေပြီတဲ့။ တပည့်တော် အနေနဲ့ ကတော့ ဝန်မလေးပါဘူးတဲ့။ အဲဒီ ကိုယ်တော်က သဘောတူမယ်ဆိုရင် အရှင်ဘုရား ကြိုက်သလိုနေပါ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အိုးထိန်းသည်ကလည်း လိမ္မာ ပါးနပ်တယ်နော်။ အရင်ရောက်တဲ့ ကိုယ်တော်က နောက်လာတဲ့ ကိုယ်တော်ကို ကြိုက်မကြိုက်မသိဘူး။ မသိသည့် အတွက်ကြောင့် သူ့အပြစ်လွတ်အောင် ပြောလိုက်တာ။ “အရှင်ဘုရားတဲ့၊ ကိုယ်တော်တစ်ပါး တော့ အရင် ရောက်နေတာရှိတယ် ဘုရားတဲ့။ သူက လက်ခံမယ် ဆိုရင်နေပါတဲ့။ အရှင်ဘုရား ကြိုက်သလို နေပါ” ဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ကောင်းပြီ ဆိုပြီး အိုးလုပ်တဲ့ထဲ ဝင်သွားတယ်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ ထိုအချိန်တုန်းက ဘာသာရေး အဝတ်ကိုဝတ်ပြီး ဘာသာတရား ဟောပြောနေကြတဲ့

ဧတဝဏိတောကသုတ် အနှစ်ချုပ် ၉

ဘာသာရေးဂိုဏ်းပေါင်း မြောက်များစွာ ရှိတယ်။
 “အင်္ဂါရသ္မာ အနဂါရိယံ” အိမ်မှာနေပြီး စီးပွားလုပ်တဲ့
 ဘဝမျိုးကို ဖယ်ရှားပြီးတော့ ဘာသာတရားကို
 စောက်ချပြီးတော့လုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အဝတ်အစားမျိုး
 ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ရှိနေတယ်။
 မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ထံသွားပြီး ခွင့်တောင်း
 တယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘုရားက ဘိက္ခု လှုံ့ပဲခေါ်တယ်။
 ထိုခေတ်ကာလတုန်းက ဘာသာရေး အဝတ်ကို
 ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တော်တော်များများကို
 “ဘိက္ခု” လှုံ့ပဲ ခေါ်ကြတယ်။ ဘိက္ခု ဆိုတာ ဆွမ်းတွေ၊
 ဟင်းတွေ၊ ထမင်းတွေ နေ့စဉ် စားစရာ သောက်စရာ
 တွေကို ချက်ပြုတ်ပြီးတော့ မစားတော့ဘူး။ ဆွမ်းခဲပြီး
 တော့ စားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့။ အခု မြန်မာပြည်မှာ
 ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းကားတဲ့နိုင်ငံ ဆိုတော့
 ဘိက္ခု ဆိုရင် ထေရဝါဒ ဘုန်းကြီးပဲလို့ ဒီလိုပဲ
 အောက်မေ့ကြမှာပေါ့။ သူတို့ဆီမှာတော့ ဒီလိုမဟုတ်
 ဘူး။

ဘုန်းကြီးတို့ အိန္ဒိယ ဗုဒ္ဓဂယာသွားတုန်းက လမ်းမှာ ကုလားတစ်ယောက် တွေ့တယ်၊ လူဝတ်ကြောင်ပဲ။ အဲဒီကုလားက ဘုန်းကြီးတို့နဲ့ အတူတူပါလာတဲ့ သီလရှင်တစ်ပါးကို ပိုက်ဆံတောင်းတယ်။ ပိုက်ဆံတောင်းတဲ့အခါ သူက ကုလားလို “ဟံမာရေဘိက္ခု ဟံ” ပြောပြီးတောင်းတယ်။ သူ ဘိက္ခု ပါလို့ ပြောတာ၊ အဲဒီလို သူတောင်းစားကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ဘိက္ခု လို့ ခေါ်တာပဲ။

မြတ်စွာဘုရားကလည်း အဲဒီ အိုးထိန်းသည် တဲထဲမှာ အရင်ရောက်နေတဲ့ ကိုယ်တော်ကို “ဘိက္ခု၊ ဝန်မလေးဘူးဆိုရင် ဒီကနေ့တစ်ည ဒီထဲမှာ တည်းပါရစေ” ဆိုတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ပြောတယ်၊ “ဪ တဲက အကျယ်ကြီးပါတဲ့၊ အရှင်ဘုရား ချမ်းသာသလို နေပါ” လို့ တည်းခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ အိုးထိန်းသည်ကြီးရဲ့ တဲထဲမှာ မြတ်စွာဘုရားရယ်၊ ကြံပြီး ရောက်ရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးရယ် ဒီနှစ်ဦးပဲရှိတယ်။

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က မြတ်စွာဘုရားကို မြတ်စွာဘုရားမှန်း မသိဘူး။ ရဟန်းတော်တစ်ပါး ကြွလာတယ်လို့

ဒီလိုပဲထင်တာပေါ့။ ရဟန်းတစ်ပါးလို့ပဲ ထင်တယ်။ အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ဟာ အများနှင့် ဆင်တူတယ်။ ခုခေတ် ထုလုပ်ထားတဲ့ ရုပ်တုကျတော့ ထူးထူးခြားခြားကြီးတွေ ဖြစ်နေတာပေါ့။ အမှန်တော့ မြတ်စွာဘုရားဟာ 'သမဏော ဂေါတမော' ရဟန်းဂေါတမဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ရဟန်းတော်တစ်ပါးပဲ။ လူသားရဟန်း ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် ထိုခေတ်ထို့အခါကာလက လူတွေရဲ့ အရပ်အမောင်းမျိုး ရှိမှာပေါ့။ အေး ဘုရားဆိုတော့ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ရုပ်ဆင်းသပိုယ်ပြီး ချောချောမောမောတော့ ရှိမှာပေါ့နော်။

သို့သော်လည်း ကြည့်လိုက်လို့ ရှိရင်တော့ ရဟန်းတော်တစ်ပါးဟာ ရဟန်းတော်တစ်ပါးပဲပေါ့။ တစ်ခါတုန်းက ရဟန်းတော်တွေက အစည်းအဝေးခန်းမမှာ ထိုင်နေကြတယ်။ ညီတော်ဖြစ်တဲ့ ရှင်နန္ဒက မြတ်စွာဘုရားဝတ်တဲ့ သင်္ကန်းမျိုး ခပ်ဖားဖား သင်္ကန်းကြီးကိုဝတ်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းကလာတာ၊ ညီအစ်ကိုဆိုတော့ ရုပ်ကတူတာပေါ့။ ရှင်နန္ဒ ကြွလာတာကို

၁၂ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြင်ကြရတဲ့ ရဟန်းတော်တွေက
“ဟိုမှာ ဘုရားကြွလာပြီ ဘုရားကြွလာပြီ” ဆိုပြီးတော့
ခရီးဦးကြိုဆိုဖို့ အဆင်သင့် ထကြတယ်။ အနီးနား
ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့မှ ဘုရား မဟုတ်ဘူး၊
ညီတော်နန္ဒမုန်း သိကြတယ်တဲ့။ ဝိနည်းပါဠိတော်ထဲ
မှာ မှတ်တမ်းတစ်ခု ရှိတယ်ပေါ့။

ရှင်နန္ဒမာ ဘုရားရဲ့ညီတော်၊ မြတ်စွာဘုရားထက်
လက်အရပ်လေးသစ်ပဲ နိမ့်တယ်တဲ့။ မြတ်စွာဘုရားနဲ့
အရပ်အမောင်း ခပ်ဆင်ဆင်၊ ရုပ်ကလည်း ညီအစ်ကို
ဆိုတော့ တူတာပေါ့နော်။ မြတ်စွာဘုရားကို တစ်ခါ
တစ်ရံ မထင်မရှား ကြွလာတဲ့အခါကျတော့ သာမန်
ရဟန်းတော်တစ်ပါးလို့ ဒီလိုပဲ ထင်ကြတယ်။ တပည့်
ပရိသတ်နဲ့ ခမ်းခမ်းနားနား နောက်ပါတွေနဲ့ ကြွလာတဲ့
အခါကျတော့ ဘုရားရဲ့ ဂုဏ်ကျက်သရေတွေ ကြည့်
လိုက်လို့ရှိရင်သာ ဒါ ဘုရားပဲလို့ ကွဲကွဲပြားပြား သိနိုင်
တာ။

စာတုထိဘာဏ်သုတ် အနစ်ချုပ် ၁၃

တစ်ချို့ နာမည်ကြီး ဆရာတော်တစ်ပါး ကြွသွားရင် မမြင်ဘူး မကြားဘူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သာမန်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးလို့လဲ ထင်ချင်ထင်တာပေါ့။

အေး မြတ်စွာဘုရားကို ကြိုတင်ပြီးတော့ ရောက်နေတဲ့ ကိုယ်တော်က မသိဘူးတဲ့။ သာမန်ခရီးသွားကိုယ်တော်တစ်ပါးလို့ ထင်ပြီးတော့ အရှင်ဘုရားတဲ့ အကျယ်ကြီးပါ။ ကြိုက်သလိုနေပါလို့ ခွင့်ပေးလိုက်တယ်။ အိုးထိန်းသည်ရဲ့ တဲထဲမှာ ညဦးယံကတည်းက နှစ်ပါး အဲဒီထဲ ရောက်နေကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မြက်ဖျာလေးခင်းပြီး ထိုင်တယ်။ မလှုပ်ပါဘူး။ မအိပ်ပါဘူး။ မြက်ဖျာလေးခင်းပြီး ဈာန်သမာပတ်ဝင်စားနေတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်နေတဲ့ပုံစံနဲ့ ထိုင်နေတယ်။

ခုနက ကြိုရောက်နေတဲ့ ကိုယ်တော်ကလည်းပဲ အဲဒီအတိုင်းပဲ။ အိပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်နေတယ်။ အတော် ညဉ့်နက်သည်ထိအောင် သန်းခေါင်ကျော်သည်အထိ မြတ်စွာဘုရားကလည်း မြက်ဖျာကလေးပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်။ စကား တစ်ခွန်း

မှ မပြောဘူး။ ဟို ကိုယ်တော်ကလည်း အတူတူပဲ
 ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သူ့နေရာလေးမှာထိုင်ပြီး ငြိမ်နေတာ
 ပဲ၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်။ သန်းခေါင် ကျော်
 လာတဲ့ အခါကျတော့ မြတ်စွာဘုရားက စပြီးတော့
 အဲဒီကိုယ်တော်ကို စကားပြောဖို့ ကြိုးစားတယ်။ မြတ်စွာ
 ဘုရား သမာပတ်ဝင်စားရာကထပြီး အဲဒီကိုယ်တော်ကို
 စောင်းပြီးတော့ ကြည့်လိုက်တယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက
 ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ငြိမ်ပြီးတော့ ထိုင်နေတာကို
 မြင်တော့ မြတ်စွာဘုရားက “ဪ အတော်ကြည့်ညို့
 စရာ ကောင်းတဲ့ ကိုယ်တော်ပဲ၊ ထိုင်နေလိုက်တာ
 ကြည့်စမ်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နဲ့၊ ငါ့သူ့ကို မေးဦးမှပဲ”
 လို့ အဲဒီကိုယ်တော်အနီး ကြွသွားပြီး မေးတာပေါ့။

“ကိုယ်တော်က ဘယ်သူ့ကို ဆရာတင်ပြီးတော့
 သင်တန်းဝတ်လာတာလဲတဲ့။ ဘယ်ဂိုဏ်းကလဲ၊ ကိုယ်
 တော့ဆရာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူ့တရားကို ကြိုက်နှစ်
 သက်သလဲ” လို့ ဒီမေးခွန်းတွေ မေးလိုက်တဲ့အခါ
 အံ့အားသင့်စရာကောင်းတဲ့ အဖြေကို ကြားရတယ်။
 “အရှင်ဘုရား၊ သာကီဝင်လူမျိုးထဲက လူ့လောက

တတိယသင်္ဂဟေဝံ အနစ်ချုပ် ၁၅

ခွာရှောင်ပြီး သာသနာဘောင် ဝင်လာတဲ့ ရဟန်း
 ဂေါတမ ဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒီ ရဟန်းဂေါတမမှာ
 ထူးခြားလေးနက်တဲ့ အရည်အသွေးရှိတယ်။ အရဟံ၊
 သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော စတဲ့ ဂုဏ်တွေ၊
 ကိလေသာ အားလုံးကုန်စင်တယ်။ ရှိခိုးပူဇော်ထိုက်
 တယ်။ အမှန်တရားကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် အကြွင်း
 အကျန်မရှိ သိတယ်။ အကျင့်တရား အသိဉာဏ်နဲ့
 ပြည့်စုံတယ်။ အောင်မြင် ပေါက်ရောက်ပြီးသူ
 ဖြစ်တယ်။ လောကအကြောင်း ကောင်းကောင်း
 သိတယ်။ အနုတ္တရော ပုရိသဒမ္မသာရထိ သွန်သင်
 ဆုံးမတဲ့ နေရာမှာတော့ အအောင်မြင်ဆုံးပဲ၊ နတ်တွေ
 လူတွေ အားလုံးရဲ့ဆရာလို့ ထင်ရှားတယ်။ သစ္စာ
 လေးပါးကို သူများသိအောင် ဟောပြောနိုင်တယ်။
 အင်မတန်မှ ကျက်သရေရှိတဲ့ ဘုန်းကံပါရမိနဲ့ ပြည့်စုံ
 တယ်” လို့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အရည်အသွေးတွေကို
 ပြောပြီးတော့ “တပည့်တော်ဟာ အဲဒီ ရဟန်းဂေါတမကို
 ရည်စူးပြီး သာသနာ့ဘောင် ဝင်လာတာပါ” တဲ့။

၁၆ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

သို့သော် ဘုရားနဲ့စကားပြောနေတာ၊ ဘုရားက သူ့ကို မေးနေတာ၊ ဒါ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားမှန်း သူ လုံးဝမသိဘူးနော်။

အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက ထပ်ပြီးမေးတယ်။ “ကဲ ဒီလိုဆိုလို့ရှိရင် အဲဒီရဟန်းဂေါတမ ဆိုတာကော မြင်ဘူးသလား၊ မြင်ရင်ရော သိမလား” ဆိုတော့ “အရှင် ဘုရား၊ တပည့်တော် မြင်လည်းမမြင်ဖူးပါဘူး၊ မြင်ရင် လည်း သိမှာမဟုတ်ပါဘူး” တဲ့နော်။

စဉ်းစားကြည့် ညသန်းခေါင်ကျော်ကြီးမှာ နှစ်ဦးထဲ စကားပြောနေတာ၊ အိုးထိန်းသည်ရဲ့ တံထဲမှာ။ တပည့်တော် မမြင်ဖူးပါဘူး၊ မြင်ရင်လည်း သိမှာမဟုတ် ပါဘူး ဆိုတော့မှ မြတ်စွာဘုရားက ငါ့ကို ရည်စူးပြီး သာသနာဘောင် ဝင်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လို့ ငါတရား ဟောမယ်ပေါ့။ မြတ်စွာဘုရားက ဒီကိုကြွလာတာကိုက သူ့နဲ့တွေ့ဖို့ကြွလာတာ။ ဒါကြောင့်မို့ ဝေဠုဝန်ကို မသွားတာ။ မြတ်စွာဘုရားကတော့ အခြေအနေတွေ ကောင်းကောင်းသိပြီးသားပဲ။

တတုထိတကံသုတ် အနစ်ချုပ် ၁၇

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်သူလဲလို့ဆိုရင် တက္ကသီလာ ဖြူ ကဘုရင်တစ်ဦးပဲ၊ သူက သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူး၊ (တက္ကသီလာ ဆိုတာ ဒီကနေ့ခေတ်အရ ပြောမယ် ဆိုရင် ပါကစ္စတန်နိုင်ငံမှာ ရှိတာပေါ့။ ကနေ့ခေတ်မှာ လည်းပဲ တက္ကဆီလာ လို့ခေါ်တယ်။) “တက္ကသီလ” အဲဒီတက္ကသိုလ်ပြည်ရဲ့ဘုရင်၊ သူ့နာမည်က ပုတ္တုသာတိ လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီ ပုတ္တုသာတိ ဘုရင်ကြီးဟာ ဘာဖြစ်လို့ ရဟန်းအသွင်နဲ့ ဒီကိုရောက်လာတာတုန်း ဆိုတော့ ဒီလိုပါ။ အဲဒီ ပုတ္တုသာတိ တက္ကသိုလ်ပြည်ရှင် ဘုရင်မင်းတရားကြီးနဲ့ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်က မိမ္မိသာရ မင်းတို့ သက်တူရွယ်တူ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မမြင်ဖူးကြဘူး၊ မတွေ့ဖူးကြဘူး။ သို့သော် မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ သတင်းကြားရုံနဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နေ ကြတယ်။

ဘယ်လို ဆက်သွယ်ပြီး မိတ်ဆွေဖြစ်တုန်းဆိုရင် အခုဒီကနေ့ခေတ် ပါကစ္စတန် ဘက်ကပေါ့၊ အဲဒီ ဂန္ဓာရတိုင်းတက္ကသိုလ် က ကုန်သည်တွေ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဘက် အခု ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဘက်ကို လာပြီးတော့

၁၈ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ် လုပ်ကြတယ်။ ရာပြေဟ်က ကုန်သည်တွေကလည်းပဲ အဲဒီ တက္ကသိုလ်ပြည်ဘက် သွားပြီးတော့ ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ် လုပ်ကြတယ်။ လုပ်ရင်းကနေပြီးတော့ ဘုရင့်ဆီ သွားရောက်ခစားတဲ့ အခါ ဘုရင်က စကားစမြည် ပြောရင်းနဲ့ တစ်ဦး အကြောင်းတစ်ဦး သိနေကြတယ်။ ကုန်သွယ်ရေး လုပ်ငန်းက ဆက်သွယ်သွားတာပေါ့။ ကုန်သည်တွေက တဆင့် သိသွားတာ။ တစ်စတစ်စနဲ့ ကုန်သည်တွေနဲ့ ဆက်သွယ်သိသွားတော့ ခင်မင်ရင်းနှီးလို့ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး စာပေးကြ၊ လက်ဆောင်ပေးကြ အဲဒီလို အခြေ အနေထိရောက်သွားတာ။

အေး တက္ကသိုလ်ပြည်ဘုရင် ပုတ္တုသာတီကလည်း ထူးဆန်းတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာလေး ဘာလေး ရလာတယ် ဆိုလို့ရှိရင် ကုန်သည်တွေကတဆင့် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ဆီ လက်ဆောင်ပေးလိုက်တယ်။ သက်တူ ချယ်တူ ဆိုတော့ ပိုပြီးတော့ ခင်ကြတာပေါ့။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကလည်း လက်ဆောင် တုန့်ပြန် ပြီးပေးဖို့ စဉ်းစားတဲ့အခါမှာ အကောင်းဆုံး

စာတုဝိဘာဏ်သုတ် အနုစိချုပ် ၁၉

လက်ဆောင်က ဘာလဲဆိုရင် ဓမ္မ လက်ဆောင်က အကောင်းဆုံးပဲလို့ သူရွေးချယ်တယ်။ ရာဂြိုဟ်ပြည် မဂဓတိုင်းမှာ ဗုဒ္ဓပွင့်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း၊ တရားဓမ္မ ပေါ်ထွန်းနေတယ် ဆိုတဲ့သတင်း။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ တရား ဓမ္မကို လက်တွေ့ကျင့်သုံးနေတဲ့ သံဃာ ပေါ်ထွန်း နေတယ် ဆိုတဲ့သတင်းကို ရွှေပေလွှာပေါ်မှာ ရေးပြီး တော့ ကုန်သည်တွေကနေတဆင့် ပုဂ္ဂိုလ်သတ် ဘုရင် ကြီးဆီကို ပို့လိုက်တယ်။ အမှာစကားလေးလည်း ပါးသေးတယ်။ (ဒါကို ထောက်ထားမယ်ဆိုရင် မြတ်စွာ ဘုရား လက်ထက်က အက္ခရာ အရေးအသား မရှိဘူး လို့ မပြောနိုင်ဘူး။ အရေးအသား ရှိတယ်ပေါ့နော်။ အရေးအသားရှိတယ်လို့ ပြောရမယ်။ သို့သော်လည်း စာအုပ်တွေ ဘာတွေ ဒါကို အဓိက မထားကြဘူးပေါ့၊ တရားဓမ္မတွေကို နှုတ်နဲ့ပဲသင်တဲ့ Oral Tradition လို့ခေါ်တာပေါ့။ နှုတ်နဲ့ပဲ သင်တယ်၊ နှုတ်နဲ့ပဲ ပို့ချတဲ့ ခေတ်ပေါ့။)

အဲဒီတုန်းက စာတစ်စောင် ရေးပေးပြီးတော့ မှာလိုက်သေးတယ်။ ဟောဒီ ရွှေပေလွှာကို ဖတ်တဲ့

၂၀ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

အခါမှာ တစ်ယောက်တည်း ဆိတ်ငြိမ်တဲ့နေရာမှာ ဖတ်ပါ။ ဘယ်သူမှ အနားနားမှာ မရှိပါစေနဲ့။ အလေး အနက် စဉ်းစားပြီး ဖတ်ပါလို့ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက နှုတ်နဲ့တဆင့်လည်း မှာလိုက်တယ်။ အမှာစာလည်း ရေးပို့လိုက်တယ်။

ဟော ပုဂ္ဂိုလ်သတိ ဘုရင်ကြီးက ဗိမ္ဗိသာရ ဆီက လက်ဆောင်ရတယ်ဆိုတော့ သူ့မှာထားတဲ့အတိုင်း ခုနစ်ထပ်ရှိတဲ့တိုက်ရဲ့ အပေါ်ဆုံးထပ်ကိုတက်၊ တံခါးတွေ အကုန်ပိတ်၊ ဘယ်သူမှ မလာအောင်၊ စာဖတ်နေတဲ့ အချိန်မှာ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်အောင်ဆိုပြီး အကုန်လုံး တံခါးတွေပိတ်၊ ဂျက်ထိုးပြီး အပေါ်ထပ်မှာ တက်ပြီးတော့ ဘာလက်ဆောင်လဲဆိုတာ ဘုရင်ကြီး ကိုယ်တိုင် တစ်ဦးတည်း ဖွင့်ပြီးတော့ကြည့်တယ်။ အထဲမှာ ရွှေပေလွှာကိုတွေ့တယ်။ ဖတ်လိုက်တဲ့အခါ “သူနိုင်ငံမှာ ဘုရားဆိုတာ ပေါ်နေပါတယ်၊ တရားဆိုတာ ပေါ်နေပါတယ်၊ သံဃာဆိုတာ ပေါ်နေပါတယ်။ ဘုရားဆိုတာ ဘယ်လိုအရည်အချင်းနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ်၊ တရားရဲ့ ဝမ်းရည်တွေ၊ တရားရဲ့

စာတုတိဘင်္ဂသုတ် အနှစ်ချုပ် ၂၀

ဂုဏ်ရည်တွေက ဘယ်လို၊ ထိုတရားအတိုင်း ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ် အားထုတ်နေကြတဲ့ သံဃာတွေရဲ့ ဂုဏ်ရည် တွေက ဘယ်လို” ဆိုတာ အသေးစိတ် ရေးထားတယ်။ သမထကျင့်စဉ် ဝိပဿနာကျင့်စဉ် ဆိုတာတွေ အသေးစိတ် ဖော်ပြရေးထားတာ ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်းနဲ့ ပုဏ္ဏုသာတီ ဘုရင်ကြီးက သိပ်ပြီးနှစ်ခြိုက်ပြီး ကျေနပ် အားရတယ်။

အဲဒီစာထဲမှာလာတဲ့ ကျင့်စဉ်အတိုင်း ကျင့်ဖို့ စိတ်ဝင်စားတယ်။ စာလွှာဖတ်ပြီးကတည်းက ဘယ်သူ မှ မတွေ့တော့ဘဲ တိုင်းရေးပြည်ရေး ကိစ္စတွေ စီမံ ခန့်ခွဲဖို့ လွှဲအပ်ထားပြီးတော့ ဘုရင်ကြီးဟာ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီး ရေးပို့ထားတဲ့ သမထကျင့်စဉ် ဝိပဿနာ ကျင့်စဉ်ဆိုတဲ့ ကျင့်စဉ်တွေကို ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ် အားထုတ်ကြည့်တယ်။ စတုတ္ထဈာန် အဆင့်ထိ ရောက် သွားတယ်။ အဲဒီလို စတုတ္ထဈာန် အဆင့်အထိ ရောက် သွားတဲ့အခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးရဲ့ စာထဲမှာ “ဟောဒီ တရားတွေကို လက်တွေ့ကျင့်ကြံပါ။ ကျင့်ကြံပြီးလို့ရှိရင် တတ်နိုင်လို့ရှိရင် ဘုန်းကြီးဝတ်ပါ” လို့ မှာလိုက်တာ။

၂၂ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာတွေ အဲဒီလိုစာလေး ရေးလိုက်
 လို့ရှိရင် ဘုန်းကြီးဝတ်နိုင်ပါ့မလား။ ကိုယ်က ဘုန်းကြီး
 ဝတ်ပါတဲ့ဆိုပြီး ဝိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကတော့ ဘုန်းကြီး
 မဝတ်ဘဲနဲ့ သူများတော့ ဘုန်းကြီးဝတ်ခိုင်းတယ်လို့
 တွေးကောင်း တွေးမိမယ်။ အဲဒီတော့ စာဖတ်ရင်းနဲ့
 တရားကျင့်တဲ့အခါကျတော့ တရားကို သိပ်သဘောကျ
 သွားတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် တရားရဲ့အရသာ တွေ့သွား
 တယ်။ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ “ဒီ ဘုရားကို ငါ့ကိုယ်တိုင်
 သွားဖူးမယ်၊ သွားဖူးပြီးတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် တရားဓမ္မ
 တွေ့ကို ဘုရားထံက နည်းခံပြီးတော့ ကျင့်မယ်” ဘုရားနဲ့
 တွေ့ချင်တဲ့စိတ်တွေက တအားပြင်းထန်တယ်။

ဗြို့ထဲမှာ သူ့ရဲ့ လူယုံတော် တစ်ယောက်ကို
 ဘာသာရေး ပုဂ္ဂိုလ်တွေဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားမျိုးကို
 ဝယ်ခိုင်းပြီးတော့ သူ့ခေါင်းကဆံပင် သူ့ဟာသူ ဖြတ်
 တယ်။ ဘာသာရေးအဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ပြီး နန်းတော်
 ပေါ်က ဆင်းသွားတယ်။ ရုတ်တရက် အစောင့်တွေက
 မသိလိုက်ဘူး၊ ဘုရင့်ဆီကြွလာတဲ့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ပါး
 ဖြစ်မှာပဲလို့ တွေးမိကြတယ်။ သူတို့ဘုရင်ကြီးမှန်း

ဓာတုတိဘင်္ဂသုတ် အနှစ်ချုပ် JR

မသိဘူး။ နောက်မှ ဘုရင်ကြီး မရှိဘူးဆိုတာ သိကြတယ်။ ဘုရင်ကြီး တောထွက်သွားတာဆိုပြီး နောက်က လိုက်ကြတယ်။ နောက်တော့ ဘုရင်က ဘယ်သူမှ မလိုက်နဲ့ဆိုပြီး အမိန့်နဲ့တားတယ်။

ဘုရင်ကြီးက ဘယ်သွားတာတုန်းဆိုရင် ရာဇဂြိုဟ်ကိုသွားတာ၊ ကုန်းကြောင်းခရီးနော်။ ယူဇနာ တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်ကျော်တဲ့ခရီးကို ပါကစ္စတန်ကနေပြီး အိန္ဒိယ၊ မဂဓတိုင်း ဒု ဘီဟာပြည်နယ်ကို လာတယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့ခရီးမှ မဟုတ်ဘဲ။ လမ်းမှာ ရောက်တဲ့နေရာ တစ်ညအိပ် တစ်ညအိပ်နဲ့ အဲဒီလို ကုန်းကြောင်း လျှောက်လာလိုက်တာ ဘယ်ကို အရင်ရောက်တာ တုန်းဆိုတော့ သာဝတ္ထိကို အရင်ရောက်တယ်။

အဲဒီတုန်းက သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းမှာ ဘုရားရှိတယ်။ သို့သော် ဝိမ္ဗိသာရ ရေးတဲ့စာထဲမှာ ဤရာဇဂြိုဟ်မှာ ဘုရားပွင့်တယ်။ “ဣဓ” ဆိုတဲ့ ဒွိနိုင်ငံမှာ ဘုရားပွင့်နေတယ်လို့ဆိုတော့ သူစိတ်ထဲမှာ သာဝတ္ထိမှာ ဘုရားမရှိဘူးလို့ ထင်တာကိုး။ ရာဇဂြိုဟ်ကို

၂၄ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

သွားမယ်ဆိုရင် သာဝတ္ထိကို ဖြတ်ပြီးတော့မှ လေးဆယ့်
 ငါး ယူဇနာ ကွာဝေးတဲ့ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကို ရောက်တာ။
 ဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူတဲ့ ဇေတဝန် ကျောင်း
 တော်နားက ကပ်ပြီးတော့ ဘုရားရှိမုန်းမသိလို့
 ဖြတ်ကျော်သွားပြီး လေးဆယ့်ငါးယူဇနာ (တစ်ယူဇနာ
 ကို ရှစ်မိုင်နှုန်းနဲ့သာ တွက်ကြည့်ပေါ့၊ တစ်ချို့ကလဲ
 ဆယ့်နှစ်မိုင်လို့ပြောတယ်၊ ရှစ်မိုင်လို့လဲ ပြောတယ်။
 ရှေးကအခေါ် တစ်ယူဇနာ) ကွာဝေးတဲ့ ရာဇဂြိုဟ်
 ထိအောင် ရောက်သွားတယ်။

အဲဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူက သတိထားမိလဲ
 ဆိုရင် မြတ်စွာဘုရားက သတိထားမိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့
 မြတ်စွာဘုရားက သိတုန်းဆိုရင် ဘုရားက နံနက်
 မိုးသောက် အလင်းရောက်လို့ မလင်းခင်လေး အချိန်
 မှာ မဟာကရုဏာ ဉာဏ်တော်ကြီးကို ဖြန့်ကျက်ပြီး
 တော့ လောကကြီးကို ကြည့်လေ့ရှိတာကိုး။ ဒီကနေ့
 ဘယ်သူ့ကို တရားဟောရမလဲ၊ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ကျွတ်တန်း
 ဝင်မလဲဆိုတာ မြတ်စွာဘုရားကကြည့်တော့ “ဪ
 ဝန္ဓာရတိုင်းက တက္ကသိုလ်ဘုရင်ကြီး ပုတ္တသုဘာတိ ဟာ

တတိယအနုစိတ် အနုစိတ် ၂၅

သာသနာ့ဘောင် ဝင်လာတယ်။ သူ့ကိုငါ တရားဟောဖို့ ရှိတယ်။ သူဟာ ကျွတ်တမ်းဝင်လိမ့်မယ်” ဆိုတာ မြတ်စွာဘုရားက သိတယ်။

ရာဇဂြိုဟ် ဘဂ္ဂဝ ရဲ့ အိုးလုပ်တဲ့ တဲထဲမှာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဘုရင်ကြီး တည်းနေတယ်။ တစ်ညတာ တည်းတဲ့အချိန် ကြည့်လိုက်တော့လည်း သူ့အသက် က သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် အသက် အန္တရာယ်ရှိနေတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဘုရင်ကြီးဟာ ဘုန်းကြီးဝတ်လာပေမယ့်လို့ သူ့မှာ အန္တရာယ်တစ်ခု ရှိတယ်။ အတိတ်ဘဝက ရန်ငြိုးရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်မယ့် အန္တရာယ်ရှိတယ်။

မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က ဒီပုဂ္ဂိုလ် သေသွားလို့ရှိရင် တရားနာလိုက်ရမှာမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ဘုရားနဲ့တွေ့အောင် သာဝတ္ထိပြည်ဘက် ပြန်မလာခင် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တိုင်က သွားတွေ့တဲ့သဘော။ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တိုင်က ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ဆိုသလို ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဆိုတဲ့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ တွေ့ရအောင်

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နားက ဘာဝူဝရဲ့ အိုးလုပ်တဲ့ တဲဘက်ကို ကြွလာတာဖြစ်တယ်။

အလွန်ဝေးလံတဲ့ ခရီးကနေပြီးတော့ ပင်ပင် ပန်းပန်း ရောက်လာတာဖြစ်လို့ ခရီးအပန်းပြေသည် အထိ မြတ်စွာဘုရားက စောင့်ဆိုင်းပြီး တစ်ညလုံး ထိုင်ပြီးတော့ အပန်းဖြေနေကြတာ။ ညနာရီပြန်နှစ်ချက် သုံးနာရီ လင်းအားကြီးအချိန်လောက်မှာ မြတ်စွာ ဘုရားက သူ့ကိုနှုတ်ဆက်တာလို့ ခန့်မှန်းရတယ်။

အဲဒီလို နှုတ်ဆက်မေးမြန်းတဲ့အခါမှာ “ သူဟာ ရဟန်းဂေါတမရဲ့ တပည့်ဖြစ်ကြောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား ရဲ့ တပည့်ဖြစ်ကြောင်း၊ မြတ်စွာဘုရားကို ရည်စူး ဦးတည်ပြီး သာသနာ့ဘောင်ကို ဝင်ခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ သူ့တရားကို နှစ်သက်တဲ့အကြောင်း ဒီလိုပြောတယ်။ အဲဒီတော့မှ မြတ်စွာဘုရားက “ ဓမ္မံ တေ ဘိက္ခု၊ ဘာသိံသသာမိ၊ သာဓုကံ သုဏောဟိ မနသိံကရောဟိ” “ ဘိက္ခု၊ ဒီလိုဆိုရင် ငါ ဓမ္မကို ဟောမယ်၊ သတိထားပြီး ဂရုစိုက်ပြီးတော့ နာပါ” လို့ မိန့်တယ်။ တရားဟောမယ် ဆိုတော့ ဘယ်သူဟောဟော သူက သဘောကျတယ်။

တတုဝိဘင်္ဂသုတ် အနှစ်ချုပ် ၂၇

“ကောင်းပါပြီ၊ နာပါမယ်” တဲ့။ အဲဒီအချိန်အထိ ဘုရား မှန်း မသိသေးဘူးနော်၊ လုံးဝမသိသေးဘူး။ အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ တရားကလည်း ဒီပုဂ္ဂိုလ်က စတုတ္ထဈာန် ရသည်ထိအောင် သမထကျင့်စဉ်မှာ ပေါက်ရောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သမာဓိစွမ်းအားတွေ အလွန်ကောင်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အဲဒီတော့ သီလ အကြောင်းတို့ ဘာတို့ ဟောနေစရာ မလိုတော့ဘူး။ သီလကလည်း ဖြူစင်နေတယ်။ သမာဓိအကြောင်း လည်းပဲ ဟောနေစရာ မလိုတော့ဘူး။ သမာဓိက လည်းပဲ စတုတ္ထဈာန် အဆင့်ထိအောင်ရောက်နေပြီ။

အဲဒီတော့ ထိုခေတ် ထိုအခါမှာ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ သာသနာကလွဲလို့ မဟောနိုင်၊ မပြောနိုင်တဲ့ ဝိပဿနာ ကျင့်စဉ်ကို မြတ်စွာဘုရားက တန်းပြီးဟောလိုက် တာပေါ့နော်။ ဟောတဲ့ တရားလေးက ကျဉ်းကျဉ်း လေးပဲ။ လေးနက်တဲ့တရား ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် အာရုံစိုက်ကြရမှာပေါ့။

၂၈ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

“ဆရာတူရော အယံဘိက္ခု အယံပုရိသော
ဆဗဿာယတနော အဋ္ဌာရသ မနော ပဝိစာရော
စတုရာဇိဋ္ဌာနော ယတ္ထဋ္ဌိတံ မညဿဝါ နပဝတ္တန္တိ
မညဿဝေ နပဝတ္တမာနေ မုနိသန္တောတိ ဝုစ္စတိ”

“ဘိက္ခု- ဘိက္ခုလား၊ အယံပုရိသော- ဤ သတ္တဝါ
ဆိုတာဟာ၊ ဆရာတူရော- ဓာတ်ခြောက်ပါးနဲ့ ဖွဲ့စည်း
ထားတဲ့ အရာသာဖြစ်ပါတယ်။ ဆဗဿာယတနော-
ဖဿာယတနာခြောက်ပါးကို အခြေခံပြီး သကာလ
အာရုံတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး နေတဲ့အရာ ဖြစ်ပါတယ်။
အဋ္ဌာရသ မနော ပဝိစာရော- စိတ်ရဲ့ ဖြစ်ပေါ်
ကျက်စားမှု တစ်ဆယ့်ရှစ်မျိုးနဲ့ ပြည့်စုံတယ်။
စတုရာဇိဋ္ဌာနော- လေးပါးသော ရပ်တည်မှု၊ လေးပါး
သော အခိုင်အမာရပ်တည်မှုရှိတယ်။ ယတ္ထ- အကြင်
လေးပါးသော အခိုင်အမာရပ်တည်မှု၌။ ဋ္ဌိတံ-တည်ရှိတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်ကို။ မညဿဝါ- အထင်အမြင်လို့ဆိုတဲ့
စီးဝင်တတ်တဲ့ သဘာဝတရားတို့သည်။ နပဝတ္တန္တိ-
ဖြစ်ပေါ်၍ မလာကုန်။ မညဿဝေ နပဝတ္တမာနေ-
အထင်အမြင်ဆိုတဲ့ စီးဝင်တတ်တဲ့ သဘောတရားတွေ

စာတုထိတင်သုတ် အနစ်ချုပ် ၂၉

ဖြစ်ပြီးတော့ မလာဘူးဆိုရင်။ မုနိ- သူတော်စင် ပုဂ္ဂိုလ်ကို။ သန္တောတိ- တကယ့်သူတော်ကောင်း၊ ငြိမ်းအေးပြီးသား တကယ့်သူတော်စင်၊ သူမြတ်ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ- ဆိုအပ်ပါပေသည်ဟူ၍။ ဘဂဝါ- ရွှေဘုန်းတော်သခင်အရှင်သူမြတ်ဘုရားသည်။ အဝေါစ- ကောင်းစွာမသွေဟောကြားတော်မူခဲ့ပါပေသတည်း။

မြတ်စွာဘုရားက “ဆဓာတုရော အယံပုရိသော” တဲ့။ ပုရိသ ဆိုတာ သတ္တဝါကိုပြောတာ။ ကဲ ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေ စဉ်းစားကြည့်၊ လူဆိုတာ ဓာတ်ခြောက်ပါးနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အရာဖြစ်တယ်တဲ့။ ဒါ စကားတစ်ခု။ ဆဗဿာယတနော၊ ဓာတ်ခြောက်ပါးနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ လူဆိုတာ အပြင်ဘက်က အာရုံတွေနဲ့ contact လုပ်တဲ့ အခါမှာ ဆက်သွယ်တဲ့အခါမှာ အခြေခံ ခြောက်မျိုး ရှိတယ်။ အဋ္ဌာရသ မနောယဝိစာရော၊ အာရုံခြောက်ပါးပေါ်မှာ စိတ်ဖြစ်တာ တစ်ဆယ့်ရှစ်မျိုး ရှိတယ်တဲ့။ ဒါ ဘဝအကြောင်း ပြောနေတာ။ သတ္တဝါ အားလုံးရဲ့ ဘဝကိုပြောနေတာ။ လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ ဒီအတိုင်းပဲ။

၃၀ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

ကဲ-ဒါလေးကို အကျဉ်းချုပ်ပြီးတော့ ကြည့်ရအောင်။ မြတ်စွာဘုရားက ရှင်းပြီးတော့ဟောပါတယ်။ ဓာတ်ခြောက်ပါး ဆိုတာဘာလဲ? six element ပေါ့ဟုတ်လား။ ဓာတ်ခြောက်ပါးက ပထဝီဓာတ်၊ အာပေါဓာတ်၊ တေဇောဓာတ်၊ ဝါယောဓာတ်၊ အာကာသဓာတ်၊ ဝိညာဏဓာတ် တဲ့နော်။ ကဲ- ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ရှာပြီးတော့ကြည့်၊ လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ ဓာတ်ခြောက်ပါး ရှိတယ်။ ကဲ-ပထဝီဆိုတာ ကိုယ့်သန္တာန်ကိုကြည့်လိုက်၊ မာမာတွေ အတုံးအခဲတွေမှန်သမျှ ပထဝီ ကြည့်နော်၊ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေကို ကြည့်မယ်ဆိုရင် “ဆံပင်၊ မွေးညှင်း၊ ခြေသည်း၊ လက်သည်း၊ သွား၊ အရေ အသား၊ အကြော၊ အရိုး၊ ခြင်ဆီ၊ အရွတ်၊ နှလုံး၊ အသည်း၊ အမွေး၊ အဖျင်း၊ အဆုတ်၊ အူမ၊ အူသိမ်၊ အစာသစ်၊ အစာဟောင်း” အဲဒီ သဘာဝတရားတွေဟာ ဘာတွေတုန်းဆိုရင် မြတ်စွာဘုရားက ဒါတွေဟာ မာမာတုန်းခဲတွေ ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် အတုန်းအခဲ မာမာသဘောတွေ ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် ဒါကို ပထဝီဓာတ် လို့ခေါ်တယ်။

အေး၊ မြတ်စွာဘုရားက လူရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ သိလွယ်မြင်လွယ်အောင် ဟောတာ။ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ရှိတဲ့ ဆံပင်၊ မွေးညှင်း၊ ခြေသည်း၊ လက်သည်း၊ သွား၊ အရေ၊ အသား၊ အကြော၊ ဒီ မာမာအရာတွေ မှန်သမျှ၊ အတုံးအခဲတွေမှန်သမျှ ဒါတွေဟာ ပထဝီဓာတ်တွေပဲ တဲ့။ အဲဒီတော့ လူရဲ့သန္တာန်မှာ ဒါတွေနဲ့ပဲ ဖွဲ့စည်းထားတာ။ အပြင်ဘက်က ပထဝီပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ပထဝီပဲဖြစ်ဖြစ် မာမာ အတုံးအခဲတွေမှန်သမျှ၊ အတုံးအခဲတွေ မာတာ ပျော့တာတွေ မှန်သမျှ အားလုံးဟာ ပထဝီတွေပဲဖြစ်တယ်တဲ့။

ကဲ၊ နောက် အာပေါ ဆိုတာလည်း စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ လူရဲ့သန္တာန်မှာရှိတယ်။ အာပေါနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ “သည်းခြေ၊ သလိပ်၊ ပြည်၊ သွေး၊ ချွေ၊ အဆီခဲ၊ မျက်ရည်၊ ဆီကြည်၊ တံတွေး၊ နှပ်၊ မစင်၊ ကျင်ငယ်” လူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာရှိတာ။ အဲဒီ အရည်သဘောတွေ မှန်သမျှ အကုန်လုံးအာပေါပဲတဲ့။ ဒါ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ သေချာစဉ်းစားကြည့် ဒါပဲရှိတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့

၃၂ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

ခန္ဓာကိုယ်ကို ခွဲစိတ်ပြီး ကြည့်မယ်ဆိုရင် အခုပြောတဲ့ အတုံးအခဲတွေရှိတယ်၊ အရည်တွေရှိတယ်။

ကဲ၊ နောက်တစ်ခု၊ အပူလေးမျိုး ရှိတယ်တဲ့၊ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာကြည့်၊ ပူတဲ့သဘောတွေ လေးမျိုး ရှိတယ်။ ပူတဲ့သဘော လေးမျိုးတွေက ဘာတုန်းဆိုရင် “ယေနသန္တပ္ပတီ” တစ်ခါတစ်ရံ အဖျားတက်တဲ့အခါ ကျတော့ ခန္ဓာကိုယ်မှာမပူဘူးလား၊ အဲဒီအပူကတစ်မျိုး နော်၊ အဲဒါကို သံတပ္ပနတေဇောလို့ခေါ်တယ်။ ဖျားပြီ ဆိုရင် Temperature မြင့်လာရင် ခန္ဓာကိုယ် ပူလောင် လာတယ်။

နောက်တစ်ခုက လူရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ဘာအပူ ရှိတုန်း ဆိုလို့ရှိရင် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ တဖြည်းဖြည်း ရင့်ပြီးတော့ ရုပ်ရည်အဆင်းတွေ ပြိုကျသွားအောင် ပူလောင်တဲ့အပူကို ဖီရဏတေဇော လို့ခေါ်တယ်။ ဒါ ကြောင့်မို့လို့ အဲဒီ ဖီရဏတေဇော ဆိုတဲ့ အပူသဘော ကြောင့် ခေါင်းပေါ်ကဆံပင်လေးတွေက ဖြူးပြီးတော့ သွားတယ်။ သွားတွေဘာတွေလည်း ကျွတ်ထွက်ကုန် တယ်။ အသားအရေတွေလည်း စိုစိုပြည်ပြည် မရှိ

စာတိုတော်သုတ် အနှစ်ချုပ် ၃၃

တော့ဘူး။ ခြောက်ပြီး တွန့်လာတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့လား။ လူဟာအရပ်ဆိုး အကျည်းတန်ဖြစ်လာတယ်။ ဘာဖြစ် လို့တုန်းဆိုရင် ဖီရဏတောဖော ကြောင့်ပဲ။ အဲဒီ အပူက တစ်မျိုး။

နောက်အပူတစ်မျိုးက ဘာတုန်းဆိုရင် တစ်ခါ တစ်ရံကျတော့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပူလိုက်တာ၊ လောင် လိုက်တာနဲ့ ဖြစ်တတ်တယ်လေ။ တစ်ခါတစ်ရံ တေဇောက ပြင်းထန်လာလို့ ပူလှချည် လောင်လှချည် ဆိုတဲ့ အပူမျိုးကလည်းပဲ ခန္ဓာကိုယ်မှာလောင်တဲ့ အပူမျိုးကို ဒယုနတောဖော လို့ခေါ်တယ်။

နောက်တစ်ခုက စားသမျှ အစာအဟာရတွေ ကျက်စေတာ၊ ဒါ ပါစကတောဖော လို့ခေါ်တယ်။ ဆန် မာမာလေး ခိုးလေးထဲထည့်ပြီးတော့ ရေနဲ့ အောက်က မီးပူလေးပေးလိုက်ရင် ဆန်အမာလေးတွေ ပျော့မသွား ဘူးလား။ အဲဒီအတိုင်းပဲ စားတဲ့အစာတွေဟာ မိုက်ထဲ ရောက်တဲ့အခါ အဲဒီ အပူကြောင့် နှပ်သွားတာပါ။ နှပ်သွားတဲ့အခါကျတော့ ကြည့်လေ Toilet ထဲ စွန့်တဲ့ အခါ ဘာရယ် ညာရယ် ကွဲသေးလား၊ အကုန်လုံး

ကြေမ့ပြီးတော့ ရောထွေးသွားတာပဲ မဟုတ်လား။မစင်
 ဖြစ်သွားတဲ့အခါကြည့်၊ ဘယ်လောက် နူးညံ့သွားတုန်း၊
 အကုန်လုံး ကြေမ့ပြီးတော့ ကြိတ်ချေထားလိုက်တာ
 အကုန်လုံးကြေနေတာပဲ။ ဘာမှန်းမသိတော့ဘူး။မစင်
 ဖြစ်သွားရင် ဒါက ဟင်းရွက်ပဲ၊ ဒါက ဘာပဲလို့ ခွဲလို့
 ရသေးလား။ အေး တစ်ခါတစ်ရံတော့ မကြေတာ
 လည်း ရှိကောင်းရှိမှာပဲနော်။ အဲဒါဟာ ပါဇာကတော့အေး
 လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီအပူ(၄)မျိုးဟာလည်း ခန္ဓာကိုယ်
 ထဲမှာ ရှိတယ်တဲ့။ ဒါကို တော့အေးတတ် လို့ခေါ်တယ်။

ကဲ၊ နောက်တစ်ခု စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ ဝါယော။
 ဝါယော ဆိုတာက အပေါ်တက်လာတဲ့လေ ရှိတယ်။
 တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ချို့ “အော့” နဲ့ဆို ပါးစပ်ကထွက်သွား
 တယ်၊ အပေါ်တက်လာတဲ့လေ အောက်ဆင်းသွားတဲ့
 လေ ရှိတယ်။ ဗိုက်ထဲက တစ်ခါတစ်ခါ မြည်တဲ့လေ
 ရှိတယ်၊ အူတွေထဲမှာ ရှိနေတဲ့လေရှိတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့
 လား၊ လေအမျိုးမျိုး ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ။ သွေးတွေ
 လည်ပတ်နေတာလည်း လေရဲ့စွမ်းအားနဲ့ လည်ပတ်
 တာ။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆို နှလုံးသားကနေ pump

စာတိုဘာဝံသုတ် အနှစ်ချုပ် ၃၅

သဘောမျိုး ရှုံ့လိုက်တွလိုက်၊ ရှုံ့လိုက်တွလိုက် လုပ်ပြီး
လေအားနဲ့ တွန်းပို့နေတာနော်။ အဲဒီလေ ရှိတယ်။
နောက်ပြီးတော့ ၂၄ နာရီမပြတ် ဘုန်းကြီးတို့ အသက်
ရှူနေကြတဲ့လေရော မရှိဘူးလား၊ အေး လေခြောက်မျိုး
တဲ့၊ အဲဒါကို ဝါယောဓာတ် လို့ခေါ်တယ်။

ကဲ၊ ပေါင်းလိုက်တော့ လူရဲ့သန္တာန်မှာ ပထဝီ
ရှိတယ်၊ အာပေါရှိတယ်၊ တေဇောရှိတယ်၊ ဝါယော
ရှိတယ်။ ဟော ဒါတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာပဲ။
ဒါကလွဲလို့ ဘာရှိသေးတုန်း၊ ဘာမှမရှိဘူး။

ကဲ၊ နောက်တစ်ခု ဘာရှိတုန်းဆိုရင် အာကာသ
တဲ့၊ အာကာသဆိုတာ ဟင်းလင်းပေါက်တွေ၊ လူမှာ
ကြည့်၊ နှာခေါင်းပေါက် ရှိတယ်၊ ဟင်းလင်းပေါက်က
ပါးစပ်ပေါက်ရှိတယ်၊ နားပေါက်ရှိတယ်၊ နှာခေါင်း
ပေါက်တဲ့၊ နားပေါက်တဲ့၊ ဟင်းလင်းပေါက်တဲ့၊ ဟောဒီ
အပေါက်တွေဟာ လူရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ tabe လို့ ရှိနေတာ
ဆိုတော့ အကုန်လုံးဟာ အပေါက်တွေကြီးပဲနော်၊
အဲဒါကို အာကာသဓာတ် လို့ခေါ်တယ်။ ဓာတ်
ဘယ်နှစ်ပါး ရသွားတုန်း၊ ငါးပါးရသွားပြီ။ အဲဒါတွေက

၃၆ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

ရုပ်နဲ့ ပတ်သက်တာတွေတဲ့။ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ရုပ်ပိုင်း ဆိုင်ရာတွေ ဟောဒီငါးခုနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာ။

အဲဒီအပြင် ထူးခြားတာ ဘာရှိသေးတုန်း။ဆိုရင် အသိစိတ် တဲ့၊ အဲဒါကို ဝိညာဏဓာတ် လို့ခေါ်တယ်။ ဝိညာဏဓာတ်က ဘာကိုသိတာတုန်းဆိုရင် အေး ချမ်းသာရင် ချမ်းသာတယ်လို့ သိတယ်၊ ဆင်းရဲရင် ဆင်းရဲတယ်လို့သိတယ်။ ချမ်းသာတာ ဆင်းရဲတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ချမ်းသာတာ ဆင်းရဲတာ မဟုတ်ဘူး လို့သိတယ်နော်။ ဒီအသိလေးက ညောင်းရင် ညောင်း တယ်လို့ သိတယ်ပေါ့၊ ကိုက်ရင်ကိုက်တယ်လို့ သိတယ်၊ နာရင် နာတယ်လို့သိတယ်၊ ဘယ်သူက သိနေတာလဲ၊ ခုနက ပထဝီ အာပေါ တောဖော ဝါယော အာကာသ တို့က သိတာလား၊ သို့မဟုတ် စိတ်က သိတာလား၊ (စိတ်ကသိတာပါဘုရား) အေး သိတဲ့စိတ်ကလေးကို ဒီမှာ ဝိညာဏ လို့ခေါ်တယ်၊ ပေါင်းလိုက်တဲ့အခါ ကျတော့ ဓာတ်ခြောက်ပါးတဲ့။ ဩော် လူဆိုတာ သတ္တဝါဆိုတာ အဲဒီခြောက်ခု ပေါင်းစပ်ပြီး ဖွဲ့စည်း

ဓာတုပိဋကသုတ် အနစ်ချုပ် ၃၇

ထားတဲ့အရာသာ ဖြစ်တယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဒီလို
ဟောတာနော်။

“ဘိက္ခု-အိုရလန်း၊ အယ်ပူရီသော- ဤသတ္တဝါ
ဆိုတာ၊ ဆဓာတုယော- ဓာတ်ခြောက်ပါး အစုအဝေး
မျှသာ ဖြစ်တယ်”

ဒါပဲ ဓာတ်ခြောက်ပါး အစုအဝေးတွေစုထားတာ၊
အေး . . ဒိပြင် ဘာတွေရှိတုန်းဆိုရင် ဒီလိုစုဝေးထားတဲ့
ဓာတ်ခြောက်ပါး အစုအဝေးကြီးမှာ ထူးထူးခြားခြား
ဘာတွေပါနေတုန်းဆိုရင် ပြင်ပက အာရုံတွေနဲ့
ဆက်သွယ်တဲ့အရာ အခြေခံ ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာ၊
အခြေခံခြောက်မျိုးရှိတယ်။

“ဆဗဿာယတနော” ပြင်ပက အာရုံတွေနဲ့
ဆက်သွယ်ဖို့ရန် အခြေခံ ခြောက်မျိုးလည်းပါရှိတယ်။
ဘာတွေတုန်း? စက္ခုသမ္ပဿါယတန၊ သောတာသမ္ပဿါ
ယတန၊ ဃာနသမ္ပဿါယတန၊ ဖိဂ္ဂါသမ္ပဿါယတန၊
ကာယသမ္ပဿါယတန၊ မနောသမ္ပဿါယတန၊ ဩဌာ
မျက်စိက မြင်စရာအာရုံကို ဆက်သွယ်တယ်၊ ဟော
မျက်စိက ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာတစ်ခုပဲ။ ဟုတ်တယ်

၃၈ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

မဟုတ်လား၊ မျက်စိက ဘာနဲ့ဆက်သွယ်တာတုန်းဆို မြင်စရာအာရုံတွေနဲ့ ဆက်သွယ်တယ်။ နားက ဘာနဲ့ ဆက်သွယ်တာတုန်း အသံတွေနဲ့ ဆက်သွယ်တယ်။ အနံ့နဲ့ဆက်သွယ်တာက နှာခေါင်း၊ အနံ့တို့ ဘာတို့ ဆိုတာ အပြင်ဘက်က။ အေး . . . အရသာနဲ့ဆက်သွယ် တာကလျှာ။ (လက်ဖဝါးပေါ်တင်လို့ အရသာ သိတာ မဟုတ်ဘူး။ လျှာပေါ်တင်မှအရသာကသိတာ။) နောက် အထိအတွေ့နဲ့ ဆက်သွယ်တယ်၊ ကာယ။

မျက်စိလည်း မှိတ်ထားမယ်၊ နားလည်း ပိတ်ထား မယ်၊ နှာခေါင်းကလည်း အနံ့မရဘူး၊ လျှာကလည်း အသုံးမချဘူး၊ ခန္ဓာကိုယ်လည်း အသုံးမချဘူးဆို ဘာနဲ့ဆက်သွယ်လည်းဆိုရင် စိတ်နဲ့ ဆက်သွယ်တာ ပေါ့။ ဆက်သွယ်မှုတစ်ခု။ အားလုံး ဆက်သွယ်မှု ဘယ်နှစ်ခုရှိတာလဲ၊ ခြောက်ခု ရှိတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ သတ္တဝါဆိုတာ အဲဒီအတိုင်းပဲ။ ဆက်သွယ်မှုခြောက်မျိုးဖြင့် ဆက်သွယ်ထားတာတဲ့။ ကဲ ဆက်သွယ်မှု ခြောက်မျိုးအပြင် ဘာရှိသေးတုန်း ဆိုရင် စိတ်ဖြစ်မှု(၁၈)မျိုး ရှိသေးတယ်တဲ့။ အဲဒီ

ဓာတုဝိသင်္သုတ် အနှစ်ချုပ် ၃၉

ဆက်သွယ်တဲ့နေရာ base လို့ခေါ်တာပေါ့နော်။ eye base, ear base, nose base, taste base, အဲဒီ base ဆိုတဲ့ အခြေခံ ဆက်သွယ်ရေးဌာန ခြောက်မျိုးမှာ လာပြီးတော့ ဆက်သွယ်တဲ့အာရုံက ခြောက်ခုရှိတယ်။ ဘာတုန်းဆိုရင် ရူပါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၊ မောရုံ တဲ့။ ရူပါရုံဆိုတာ မျက်စိနဲ့မြင်ရတဲ့ အရာကိုပြောတာ။ (visual object)။ သဒ္ဓါရုံဆိုတာ အသံကိုပြောတာ (sound)။ ဂန္ဓာရုံဆိုတာ အနံ့ကို ပြောတာ (smell) နော်၊ ရသာရုံဆိုတာ (taste)။ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ ဆိုတာ ထိလို့သိရတဲ့ အရာကိုပြောတာ (tangible object)။ မောရုံဆိုတာ အခြားအကြံ တွေးလို့သိတဲ့ အာရုံမှန်သမျှကို ပြောတာ။ ဟော ပေါင်းလိုက်တဲ့အခါကျတော့ အာရုံခြောက်မျိုး။

အဲဒီအာရုံခြောက်မျိုးက ခုနက base ခြောက်ခုကို လာပြီးတော့ contact လုပ်တယ်။ ဆက်သွယ်တယ်။ ရူပါရုံက မျက်စိနဲ့ဆက်သွယ်လာတယ်။ သဒ္ဓါရုံက နားနဲ့ ဆက်သွယ်မိလာတယ်။ ဂန္ဓာရုံက နှာခေါင်းနဲ့ ဆက်သွယ်မိလာတယ်။ ရသာရုံက လျှာနဲ့ ဆက်သွယ်

၄၁ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

မိလာတယ်။ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံက ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ဆက်သွယ်
 မိလာတယ်။ ဓမ္မာရုံက မနေနဲ့ ဆက်သွယ်မိလာတယ်။
 အဲဒီလို ဆက်သွယ်လာတဲ့အခါကျတော့ အာရုံတစ်ခု
 တစ်ခုကို (၃)မျိုး(၃)မျိုးစီ ဖြစ်လာတယ်။ ဘယ်လို
 (၃)မျိုးစီ ဖြစ်တုန်းဆိုတော့ ကြည့် မျက်စိကမြင်လာတဲ့
 အာရုံတိုင်းမှာ အချောတွေ အလှတွေ အကောင်းတွေ
 ချည်းပဲလား။ မဟုတ်ဘူး။ မြင်ပြီးတဲ့အခါ ဝမ်းသာတာ
 ချည်းပဲလား။ မြင်လို့ ဝမ်းနည်းတာရော မရှိဘူးလား။
 အေး မြင်လို့ဝမ်းသာရတာရှိတယ်၊ မြင်လို့ စိတ်ညစ်
 ရတာ ရှိတယ်နော်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ နှိုးနေတယ်၊
 မြင်ရတာ ဝမ်းသာစရာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ညစ်စရာ
 လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ (၃)မျိုး
 မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

အသံကလည်း ထို့အတူပဲ၊ ကြားရင်ဝမ်းသာတယ်။
 တချို့အသံကြားတဲ့အခါကျတော့ ဝမ်းသာတာ မဟုတ်
 ဘူး။ စိတ်ညစ်စရာအသံ ကြားရတယ်။ တချို့အသံ
 ကျတော့ ဝမ်းသာစရာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ညစ်စရာ
 လည်းမဟုတ်ဘူး။

တတုပိတာဂ်သုတ် အနစ်ချိပ် ၄၁

အနံ့ကျတော့ရော တချို့အနံ့ ရလိုက်လို့ရှိရင် မွှေးကြိုင်တဲ့အနံ့လေးဆိုလို့ရှိရင် ဝမ်းသာမှု ဖြစ်သွားတယ်။ စံပါယ်အနံ့လေးနံ့လိုက်ရတယ်ဆိုရင် စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာသွားတယ်။ ကိုယ်မကြိုက်တဲ့ အနံ့ကြီးဆိုရင် စိတ်ညစ်မသွားဘူးလား။ အေး တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ ဝမ်းသာတာလည်း မဖြစ်ဘူး၊ စိတ်ညစ်တာလည်း မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ အနံ့မျိုးရော မရှိဘူးလား။ ရှိတော့(၃)မျိုး။

အရသာကလည်း ထို့အတူပဲ၊ လျှာပေါ်တင်ကြည့် လိုက်လို့ ဝမ်းသာသွားတဲ့ အရသာရှိတယ်၊ စိတ်ညစ် သွားတဲ့ အရသာရှိတယ်နော်။ စိတ်ညစ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဝမ်းသာတာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုအရသာ လည်းရှိတယ်။

ခန္ဓာကိုယ်ကို လာထိတာလည်း အတူတူပဲ။ တစ်ခါတစ်လေကျတော့ comfort ဖြစ်တယ်။ ဝမ်းသာမှု ဖြစ်စေတယ်။ တစ်ခါတစ်လေကျတော့ uncomfortable ဖြစ်တယ်။ ဝမ်းမသာဘူး ဟုတ်လား၊ စိတ်ညစ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ comfort လည်း မဟုတ်ဘူး။

၄၂ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

uncomfort လည်း မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘာမှ မဖြစ်တာ
လည်းရှိတယ်။ ဟော(၃)မျိုးပဲ။

စိတ်ကူးတာလည်းပဲ တစ်ခါတလေ စိတ်ကူးလေး
က လှလှလေး စိတ်ကူးမိလို့ရှိရင် ကျေနပ်ဝမ်းသာ
ပြန်တယ်။ တစ်ခါတလေ မဟုတ်တာသွားစိတ်ကူး
မိပြန်ရင်လည်း စိတ်ညစ်ရပြန်တယ်။ တစ်ခါတလေ
ကျတော့ ရိုးရိုးတန်းတန်းပဲ စိတ်ကူးတာဆိုတော့ ဘာမှ
မဖြစ်ဘူး။ ဟော အာရုံ တစ်ခုတစ်ခုမှာ (၃)မျိုးစီ
ဖြစ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ၆-ကို ၃-ခုနဲ့မြှောက်တော့
ဘယ်လောက်ဖြစ်လဲ၊ (၁၈-)ပါဘုရား။ အေး စိတ်
ဖြစ်တာ အဲဒီလို ၁၈-ခုရှိတယ်လို့ ဒါပြောတာနော်။
အာရုံနဲ့ base contact လုပ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့
ဟောဒီ ၁၈-မျိုးဖြစ်လာတယ်တဲ့။

ဒါ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝပဲ။ စဉ်းစားကြည့်၊
နေ့စဉ်ဘဝဆိုတာဒါပဲ။ “လူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ဓာတ်
ခြောက်ပါးနဲ့ တည်ဆောက်ထားတယ်၊ ဆက်သွယ်ရေး
အင်္ဂါ ၆-ခုရှိတယ်။ အာရုံတွေနဲ့ လာပြီးဆက်သွယ်တဲ့

စာတုထိဘာန်လုတ် အနှစ်ချုပ် ၄၃

အခါမှာ စိတ်ဖြစ်တာ ၁၈-မျိုးရှိတယ်။ ဟောဒါပဲ။”
သတ္တဝါဆိုတာ ဒါပဲ။

အေး သာမန်လူတစ်ဦးမှ တစ်ဆင့်တက် ထူးထူး
ခြားခြားဖြစ်ဖို့ရာအတွက်ကျတော့တဲ့ ရပ်တည်ချက်
(၄)မျိုးရှိရမယ်တဲ့။ ဒါ သူတော်စင်တွေအတွက် တရား
ကျင့်ဖို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတာ။ စတုရာဓိဋ္ဌာနော
လူတိုင်းမှာ မဖြစ်ဘူး။ သံသရာကလွတ်ဖို့ရာအတွက်
ကျတော့ ရပ်တည်ချက်(၄)မျိုး ရှိရမယ်။ အဲဒီ
ရပ်တည်ချက် (၄)မျိုးဆိုတာဘာလဲ။

နံပါတ်(၁)က ပညာဓိဋ္ဌာန၊ အသိဉာဏ်ပေါ်မှာ
အခြေစိုက်ထားရမယ်။ ဒါကတစ်ချက်။

နံပါတ်(၂)က သစ္စာဓိဋ္ဌာန၊ အမှန်တရားပေါ်မှာ
သစ္စာပေါ်မှာ အခြေစိုက်ထားရမယ်။

နံပါတ်(၃)က စာဂါဓိဋ္ဌာန၊ စွန့်လွှတ်မှုပေါ်မှာ
အခြေစိုက်ထားရမယ်။

နံပါတ်(၄)က ဥပသမာဓိဋ္ဌာန၊ အငြိမ်းစာတ်ပေါ်မှာ
အခြေစိုက်ထားရမယ်တဲ့။

ဟော၊ ရပ်တည်အခြေပြုရာ ဘယ်နှစ်မျိုးတုန်း (၄-မျိုးပါဘုရား) အေး အဲဒီ(၄)မျိုးက ပညာပေါ်မှာ သစ္စာပေါ်မှာ၊ စွန့်လွှတ်မှုပေါ်မှာ၊ ငြိမ်းအေးမှုပေါ်မှာ (ကိလေသာအပူတွေ ငြိမ်းသွားတဲ့ ငြိမ်းအေးမှုအပေါ်မှာ) ဆိုတဲ့ အဲဒီ(၄)ချက်ပေါ်မှာ ရပ်တည်မိပြီဆိုရင် ဘာဖြစ်တုန်း? “ယတ္ထ ဌိတံ မညဿာဝါ န ပဝတ္တန္တိ” “စတုရာဒိဋ္ဌာနော၊ လေးပါးသော ရပ်တည်ရာ ရှိသည် ဖြစ်၍။ ယတ္ထ၊ အကြင်ရပ်တည်ရာလေးမျိုး၌။ ဌိတံ၊ အခိုင်အမာတည်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို။ မညဿာဝါ၊ အတွေးအမြင်ဆိုတဲ့ စီးဝင်တတ်တဲ့ သဘာဝတရားတွေဟာ။ န ပဝတ္တန္တိ၊ မဖြစ်တော့ဘူး။”

ပညာပေါ်မှာ ရပ်တည်ထားမယ်၊ အမှန်တရားပေါ်မှာ ရပ်တည်ထားမယ်၊ စွန့်လွှတ်မှုပေါ်မှာ ရပ်တည်ထားမယ်။ ငြိမ်းအေးမှုမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲတည်ရှိနေပြီ ဆိုလို့ရှိရင် အထင်တွေ အမြင်တွေ မလာတော့ဘူးလို့ ပြောတာ။

ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေ လောကမှာ အသက်ရှင်နေကြတာ အထင်နဲ့ အမြင်နဲ့ အသက်ရှင်နေတာလေ။

စာတုစိဘာဂ်သုတ် အနှစ်ချုပ် ၅၅

ကဲ ဘယ်လိုထင်နေကြတုန်းဆိုရင် ဓာတ်ခြောက်ပါးကို “ငါ” လို့ထင်နေတာပဲ။ “ငါဟာ” လို့ ထင်နေတာပဲ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ ပြောကြတယ်လေ “ငါ့မျက်လုံး၊ ငါ့နှာခေါင်း၊ ငါ့လျှာ၊ ငါ့နှာ၊ ငါ့ဘဝ” တကယ်တော့ ဒါဟာ အထင်ပဲရှိတယ်။ တကယ်ဟုတ်မှ မဟုတ်တာ။

အထင်အမြင်က ဘာကြောင့်ဖြစ်တာတုန်းဆိုရင် တဏှာကြောင့်ဖြစ်တာ။ တွယ်တာနေလို့ဖြစ်တာ။ “ငါ့ဘဝ ငါဟာ” ဆိုပြီးတော့ တွယ်တာတယ်။

တကယ်စဉ်းစားကြည့်ရင် ပထဝီဟာ ပထဝီပဲ။ အာပေါဟာ အာပေါပဲ။ တေဇောဟာ တေဇောပဲ။ element is just element ပဲ၊ ဟုတ်ကဲ့လား။ ငါလို့ ပြောစရာ တစ်ခုမှမရှိဘူး။ သဘာဝတရားတွေဆိုတာ ဆိုင်ရာအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်နေတာတွေချည်းပဲ။

အဲဒီ အထင်အမြင်တွေအတိုင်း ကိုယ်ပိုင်တဲ့အရာ လို့မြင်နေတယ်၊ ထင်နေတယ်။ အထင်အမြင်ဆိုတာ တဏှာ ဒိဋ္ဌိမာန ကိုပြောတာ။ ငါ့ဟာလို့ ထင်နေတာ တဏှာ။ ငါလို့ထင်နေတာ မာန။ ငါ့ရဲ့ အတ္တလို့ ထင်နေတာက ဒိဋ္ဌိ။ ဒီနေရာမှာတော့ အထင်နဲ့အမြင်သည်

၄၆ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

တဏှာဒိဋ္ဌိ။ ဒါကိုပဲ ဥပါဒါန်လို့လည်းခေါ်တယ်။ ဥပါဒါန်ဆိုတာ အစွဲ။ ဟုတ်ကဲ့လား။

အဲဒီ အထင်အမြင်တွေဟာ ‘မညဿဝ’ စီးဝင်နေတဲ့ အရာတွေပဲ။ ဒါတွေဟာ flux အဆက်မပြတ်ဖြစ်နေတာ။ ပင်လယ်ထဲကို ရေတွေ စီးဝင်နေသလို စီးဝင်နေတယ်။ ဟော တဏှာ ဆိုတဲ့ အထင်တွေ၊ ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ အမြင်တွေဟာ ဟောဒါတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အမြဲတမ်းစီးဝင်နေတယ်။ အဲဒီလို စီးဝင်မှုတွေ မဖြစ်တော့ဘူးတဲ့။ ပညာပေါ်မှာ ရပ်တည်လိုက်မယ်၊ ခုနလို အသိမှန်မှန် သိလိုက်မယ်ဆိုရင် ဒီစီးဝင်မှုတွေ မဖြစ်တော့ဘူး။

စီးဝင်မှုတွေ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တကယ့်သူတော်စင်တဲ့။ “မု နိ သန္တောတိ ဝုစ္စတိ” တကယ့်သူတော်စင်ဖြစ်သွားပြီတဲ့။ မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီတရားကိုဟောတာတော့နော်။

ကဲ၊ ဒီနေရာမှာ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် ဘာကိုလုပ်ရမှာတုန်းဆိုရင် မြတ်စွာဘုရားက လုပ်ဖို့ရာကို ဆက်ပြီး ဟောသေးတယ်။

စာတုဝိသင်္ဂဟသုတ် အနစ်ချုပ် ၄၇

“ပညံ န ပုပ္ဖဇ္ဇေယျ” တဲ့။ ပညာကို ဘယ်တော့မှ မေ့မထားနဲ့။ “သစ္စမနုရက္ခေယျ” သစ္စာကို ထိန်းသိမ်းထား။ “စာဂမနုဗြူပေယျ” စွန့်လွှတ်မှုကို တိုးပွားအောင် လုပ်။ “သန္တိမေဝ သော သိက္ခေယျ” ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ကြိုးစားအားထုတ်။ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုအတွက် ကြိုးစားအားထုတ်လို့ ဟောဒီအချက်လေးချက်က လုပ်ရမယ့် အချက်(၄)ချက်ပဲ။ မြတ်စွာဘုရားက လမ်းညွှန်ပေးထားတာ။

“ပညံ နပုပ္ဖဇ္ဇေယျ” အရ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာတုန်းဆိုရင် ဓာတ်ခြောက်ပါးအစုမျှသာ ဖြစ်တယ်။ အခြေခံခြောက်ခုနဲ့ အာရုံဆက်သွယ်ပြီးတော့ စိတ်တွေ ဖြစ်နေတာဖြစ်လို့ အခြေခံခြောက်မျိုးရှိတယ်။ အာရုံခြောက်မျိုးနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ဖြစ်လာတဲ့အခါ စိတ်ရဲ့ခံစားမှု၊ စိတ်ရဲ့ဖြစ်မှုဟာ (၁၈)ခုရှိတယ်။ အဲဒီသဘောတရားကိုသိတာ “ပညာ” ။

ကဲသိတဲ့အခါ ဘယ်လိုသိတာတုန်းဆိုရင် ခုနပြောတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာရှိတဲ့ ပထဝီဓာတ်တွေကို အဇ္ဈတ္တိက ပထဝီဖြစ်ဖြစ်၊ ဗဟိဒ္ဓ ပထဝီပဲ ဖြစ်ဖြစ်

၄၈ ခေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

ပထဝီဆိုတာ ပထဝီသာဖြစ်တယ်။ “နေတံ မမ၊
နေသောဟမသ္မိ၊ နမေသောအတ္တာ” အပြောတဲ့ ပထဝီ
ဓာတ်တွေဟာ “နမမ” ငါ့ဟာလည်း မဟုတ်ဘူး။
“နအဟံ” ငါဆိုတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ “နအတ္တာ”
ငါ့ရဲ့ခိုင်မြဲတဲ့ သဘာဝအတ္တဆိုတာလည်း မဟုတ်ဘူး။
တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးလို့သိတာဟာ
အမှန်သိပဲ။ “ယထာဘူတံ သပ္ပပညာယ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ” မှန်တဲ့
အမြင်နဲ့ အဲဒီလိုရှုနိုင်အောင်ကြိုးစား၊ အဲဒီလိုရှုပါတဲ့။

“ပထဝီဓာတ်သည် ပထဝီဓာတ်သာ ဖြစ်တယ်၊
ငါ့ဥစ္စာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ရဲ့
အတ္တလည်းမဟုတ်ဘူးလို့ မှန်ကန်တဲ့အမြင်နဲ့ သုံးသပ်
ကြည့်ပါ” တဲ့။

အဲဒီလို သုံးသပ်လိုက်တော့ ဘာဖြစ်တုန်းဆို
“ယထာဘူတံ သပ္ပပညာယ ပဿတော ပထဝီဓာတုယံ
နိဗ္ဗိန္ဒတိ” အဲဒီလို မှန်မှန်ကန်ကန် မြင်လာတဲ့အခါ
ပထဝီဓာတ်ကို တွယ်တာမှု မရှိတော့ဘူးပေါ့၊ နိဗ္ဗိန္ဒဆို
တွယ်နေမှာ။ မျက်လုံးလို့မြင်နေရင် တွယ်ဦးမှာပဲ။ နားလို့
မြင်နေရင် တွယ်နေဦးမှာပဲ။ ပထဝီဓာတ်ကို ပထဝီဓာတ်

စာတုဝိဘင်္ဂသုတ် အနှစ်ချုပ် ၅၉

လို့ပဲ မြင်လိုက်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် တွယ်တာစရာရှိသေးရဲ့လား။ ငါမဟုတ်ဘူးလို့မြင်လိုက်တယ်။ ငါ့ဥစ္စာ မဟုတ်ဘူးလို့ဆိုရင် တွယ်ရှိသေးရဲ့လား။ လောကမှာ လူတွေဟာ ငါ့ဥစ္စာလို့ သတ်မှတ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တွယ်သွားတာပဲနော်။

ဆိုပါစို့၊ ကားလေးတစ်စီးဝယ်တယ် ဆိုပါတော့။ မဝယ်ခင်တုန်းက လိုက်ကြည့်ထားတယ်။ ကားတွေအများကြီးပဲ၊ ကြည့်နေတုန်း အဲဒီကြည့်နေတဲ့ ကားတွေပေါ်မှာ တွယ်တာမရှိလား။ အေး ကားတစ်စီးကတော့ အရောင်းအဝယ်တည့်လို့ ပိုက်ဆံလေးလဲ ချေလိုက်ပြီ၊ ငါ့ဟာလို့ဆိုကတည်းက တွယ်မသွားတော့ဘူးလား။ အေး၊ အိမ်ဝယ်ရင်လဲ ထို့အတူပဲ ဟုတ်လား။ ငါ့ဟာလို့ သတ်မှတ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အတွယ်အတာက တစ်ခါတည်း ရှိသွားပြီ။

ရှိသွားတော့ ဘာဖြစ်တုန်း worry ဆိုတဲ့သောကက နောက်ကလိုက်လာပြီ။ တစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးသွားပြီ။ အရင်တုန်းက ကား သူ့ဟာသူ လမ်းပေါ်ပြေးနေတာ ဒီကား သတိတောင်မရဘူး။ ဟုတ်ကဲ့လား။ အေး ကိုယ့်

၅၀ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

ဟာလို့ သတ်မှတ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကြည့် ခုန
ဟာတွေ အကုန်တက်လာတယ်။ နဂိုတုန်းက သူများ
အိမ် ကိုယ်ကဝယ်လိုက်တယ်။ သို့မဟုတ် တိုက်ခန်း
တစ်ခု ဝယ်လိုက်တယ်။ ကိုယ်မပိုင်ခင်က ဒီတိုက်ခန်း
ရှိနေတာပဲ၊ ဘာမှမပူဘူး။ ပိုက်ဆံပေးပြီးချေလိုက်တာနဲ့
ကိုယ့်ဟာလို့ သတ်မှတ်လိုက်တဲ့ အချိန်က စပြီးတော့
တွယ်တာမှု ဖြစ်သွားပြီ။ တွယ်တာမှုဖြစ်တဲ့ အချိန်က
စပြီး ဒီတိုက်ခန်းအတွက် စိုးရိမ်သောကလေးတွေ
ဝင်လာပြီ။ အဲဒီတော့ သောကဟာ တွယ်တာမှုကြောင့်
ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မထင်ရှားဘူးလား။

ဒါကြောင့်မို့လို့ ဒီ သောကကို ဖြုတ်ချင်လို့ရှိရင်
တွယ်တာမှုကိုဖြတ်ရမယ်တဲ့ ဒီလိုပြောတာ။ တွယ်တာမှု
ကို ဖြုတ်ချင်လို့ရှိရင် ဘာနဲ့ဖြတ်ရမတုန်း။ အမြင်
မှန်အောင်ကြည့်ပြီးတော့ ဖြတ်ရမယ်။ မှန်ကန်တဲ့
ဉာဏ်အမြင်နဲ့သာဖြတ်ရမယ်။

“ယထာဘူတံ- ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ၊ သမ္ပပညာယ-
မှန်ကန်သောဉာဏ်ပညာဖြင့်၊ ပဿတော- မြင်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ၊ ပထဝီဓာတုယံ - ပထဝီဓာတ်အပေါ်မှာ

စာတုထိကာကံသုတ် အနစ်ချုပ် ၅၁

နိဗ္ဗိန္ဒ္ဒတိ- အတွယ်အတာ ကင်းပြတ်၍ ပြီးငွေ့ကာ သွားလေတော့၏။

အတွယ်အတာ ကင်းပြတ်သွားပြီတဲ့။ အတွယ် အတာ ကင်းပြတ်တော့ ပြီးငွေ့သွားရင် ဘာဖြစ်တုန်း “ပထဝီဓာတုယံ န ဝိရဇ္ဇတိ” တဲ့၊ မတွယ်တော့ဘူး။ မတွယ်တော့ရင် သောကတွေဘာတွေ လာသေးလား။

အေး၊ အဲဒီအတိုင်းပဲ အာပေါဓာတ် အပေါ်မှာ လည်း ထို့အတူပဲ၊ အာပေါဓာတ်ဟာ အာပေါဓာတ်သာ ဖြစ်တယ်။ အတွင်းအာပေါပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အပြင်အာပေါပဲ ဖြစ်ဖြစ် အာပေါဓာတ်ဟာ အာပေါမျှသာဖြစ်တယ်။ ငါမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ဟာမဟုတ်ဘူးလို့ မှန်ကန်တဲ့ဉာဏ်ဖြင့် ရှုရမယ်။ ပညံ့နပ္ပမဇ္ဈေယျ ပညာကို မမေ့နဲ့ဆိုတာ အဲဒါ ပြောတာ။ ဝိပဿနာပညာကို တည်ဆောက်ဖို့ မမေ့နဲ့ တဲ့။ ပညာနဲ့ အမြဲတမ်းကြည့်လို့ ပြောတာနော်။

ဘုန်းကြီးတို့တတွေ ပညာနဲ့ မကြည့်ဘူး။ ဘာနဲ့ ကြည့်လဲ တဏှာနဲ့ကြည့်တယ်။ ဒိဋ္ဌိနဲ့ကြည့်တယ်။ “တဏှာနဲ့ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တွယ်တာ သွားပြီ၊ ဒိဋ္ဌိနဲ့ကြည့်လိုက်တာနဲ့ အမြင်စောင်းသွားပြီ”

၅၂ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

ဟောဒီလိုဖြစ်ကုန်တယ်။ အေး တဏှာနဲ့ မကြည့်နဲ့။ ပညာနဲ့ကြည့်ပါ။ ဒိဋ္ဌိနဲ့ မကြည့်နဲ့။ ပညာနဲ့ကြည့် အဲဒီလိုကြည့်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ထိုအာရုံတွေ အပေါ်မှာ အတွယ်အတာတွေ အားလုံးဟာ ကင်းပြတ် သွားတယ်။

ပထဝီတဲ့၊ အာပေတို့၊ တေဇောတို့၊ ဝါယောတို့ ဓာတ်လေးပါး။ သူ့အတိုင်းပဲ၊ ဟော အာကာသဓာတ်ပဲ ငါနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ဝိညာဏဓာတ်ကလည်း ဝိညာဏဓာတ်ပဲ၊ ငါနဲ့ဘာမှ မဆိုင်ဘူးလို့ အဲဒီလို အမှန်အကန် မြင်အောင် ကြိုးစားခြင်းကိုပဲ “ပညံနပ္ပမဇ္ဈေယျ” ပညာကို မမေ့နဲ့လို့ မြတ်စွာဘုရားကဟောတာ။

အဲဒီလို ပညာမမေ့ဘူးဆိုတာနဲ့ တပြိုင်နက် နောက်က အကျိုးဆက်တွေဝင်လာတယ်။ ဘာ အကျိုး ဆက်တွေ ဝင်လာတုန်းဆို ပညာပေါ်မှာ အခိုင်အမာ ရပ်တည်လိုက်တာနဲ့ အမှန်တရားကိုလည်း ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ပြီးဖြစ်သွားတယ်။

အဲဒီ ပညာဆိုတဲ့အထဲမှာ အမြင့်ဆုံးပညာက ဘာလဲဆိုလို့ရှိရင် “ဒုက္ခအားလုံးကိုကုန်ခမ်းစေနိုင်တဲ့

စာတုထာဂ်သုတ် အနှစ်ချုပ် ၅၃

အရဟတ္တမဂ်ပညာဟာ အမြင့်ဆုံးပညာပဲ” တဲ့။ အဲဒီ ပညာ ပေါ်လာတာနဲ့တပြိုင်နက် ကိလေသာအားလုံး ကုန်သွားရော။ အဲဒီ ဒုက္ခက္ခယပညာသည် ပညာထဲမှာ အမြင့်ဆုံးပညာပဲ။

သစ္စာထဲမှာ အမြတ်ဆုံးသစ္စာက ဘာလဲဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မလွဲမှားတဲ့၊ ဘယ်တော့မှ မပျက်စီးတဲ့ “နိဗ္ဗာန်ဟာ အမှန်ဆုံးသစ္စာပဲ” တဲ့။ ကျန် သစ္စာတွေက မှားတဲ့အခါ မှားသွားသေးတယ်။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ သစ္စာကို ထိန်းသိမ်းပါတဲ့။ ကိုယ့်သန္တာန်မှာရအောင် ခုနက ပညာရတာနဲ့တပြိုင်နက် နိဗ္ဗာန်ကိုရော မျက်မှောက် မပြုနိုင်ဘူးလား။ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်လို့ရှိရင် အမြတ်ဆုံးသစ္စာကို ထိန်းသိမ်းပြီးသားဖြစ်သွားတယ်။

အမြတ်ဆုံးသစ္စာကို ထိန်းသိမ်းပြီးတာနဲ့တပြိုင်နက် ဘာဖြစ်တုန်းဆို စာဂမနုဗြူဟေယျ စာကို တိုးပွား စေတယ်။ ဘာတွေကို စာဂ လုပ်မလဲဆိုရင် အေး ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ခန္ဓာဆိုတာကိုလည်း စွန့်လွှတ်ရမယ်။ အဓိကကတော့ ကိလေသာတွေကို စွန့်လွှတ်ရမယ်။ ဥပမိဆိုတဲ့တရားတွေကို စွန့်လွှတ်ရမယ်။ ကိလေသာ

ဆိုတဲ့ ဥပမိတွေကိုစွန့်လွှတ်တယ်။ အဘိသင်္ခါရဆိုတဲ့ ကံတရားတွေကို စွန့်လွှတ်ရမယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကိလေသာလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ကံတွေလည်း မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ခန္ဓာကိုယ်ရော စွန့်လွှတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ အဘိသင်္ခါရဥပမိ၊ ကိလေသဥပမိ ဒါတွေကို စွန့်လွှတ်လိုက်တာ။ အရဟတ္တမဂ် ပေါ်လိုက်တာနဲ့တပြိုင်နက် ဟောဒီ ဥပမိအားလုံး စွန့်ပယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် စာဂထဲမှာ ဥပမိကိုစွန့်တဲ့ စာဂဟာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ဒီလိုပြောတာနော်။ ကိလေသာတွေ ထိုကိလေသာတွေနဲ့ ယှဉ်တွဲပြီးတော့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကံတရားတွေ ကိလေသာလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ကံလည်းမရှိတော့ဘူးဆို ခန္ဓာလည်း မရှိနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါတွေ စွန့်သွားလို့ရှိရင် ဥပမိတရား လုံးဝ စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် စာဂ။

အဲဒီလို စွန့်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ဘာတွေငြိမ်းသွားလဲဆိုရင် လောဘတွေငြိမ်းသွားတယ်။ ဒေါသတွေ ငြိမ်းသွားတယ်။ မောဟတွေ

စာတိုက်သက်သက် အနုစံချုပ် ၅၅

ငြိမ်းသွားတယ်။ လောဘဆိုတဲ့ အဆိုးတရား လုံးဝ မရှိတော့ဘူး။ ဒေါသဆိုတဲ့ အဆိုးတရားလည်း လုံးဝ မရှိတော့ဘူး။ မောဟဆိုတဲ့အဆိုးတရားလည်း လုံးဝ ငြိမ်းသွားတယ်။ အဲဒီ ကိလေသာထဲမှ လောဘ ဒေါသ မောဟ ဆိုတဲ့ အခြေအမြစ်တွေကစပြီး ငြိမ်းသွားလို့ ရှိရင် သန္တိမေဝ သောသိက္ခေယျ အငြိမ်းဓာတ်ကို ကြိုးစားအားထုတ်ပါတဲ့။ အားထုတ်ပြီး ဖြစ်သွားပြီ။

ငြိမ်းသွားလို့ရှိရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ခုနကပြောတဲ့ ပညာပေါ်မှာလည်း ရပ်တည်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ သစ္စာပေါ်မှာလည်း ရပ်တည်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ စာဂပေါ်မှာလည်း ရပ်တည်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ ငြိမ်းချမ်းမှုပေါ်မှာလည်း ရပ်တည်ပြီးသား ဖြစ်သွား တယ်။ ဟော ရပ်တည်မှု(၄)ခုနဲ့ပြည့်စုံမသွားဘူးလား။

အေး အဲဒီလို ရပ်တည်မှု(၄)မျိုးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့သန္တာန်မှာ အထင်အမြင်ဆိုတာတွေ စီးဝင်ပြီး တော့ မလာတော့ဘူးတဲ့။ ငါဆိုတဲ့အထင်တွေ ငါ့ဥစ္စာ ဆိုတဲ့ အထင်အမြင်တွေ ငါ့ရဲ့အတ္တဆိုတဲ့ အမြင်အမှား ဒါတွေတစ်ခုမှ သူ့ရဲ့သန္တာန်မှာ စီးဝင်မလာဘဲနဲ့ လုံးဝ

၅၆ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

ရပ်ဆိုင်းသွားပြီ။ အဲဒီ ရပ်ဆိုင်းသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို “မုနိသန္ဓောတိ ဝုစ္ဆတိ” တကယ့် သူတော်စင် သူတော် မြတ် ဖြစ်ပါတယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားကဟောတာနော်။

“ယတ္ထာ - အကြင် လေးမျိုးသောရပ်တည်မှုနဲ့။
ဋီတံ - တည်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို။ မညသဿဝါ - အထင်အမြင် ဆိုတဲ့ စီးဝင်မှုတို့သည်။ နပ္ပဝတ္ထမာနေ - မဖြစ်ပေါ်တဲ့ အခါမှာ။ မုနိ - တကယ့်သူတော်စင် သူတော်မြတ်ကို။ သန္ဓောတိ - တကယ့်ငြိမ်းအေးတဲ့ သူတော်ကောင်း သူတော်စင် သူတော်မြတ်ဟူ၍။ ဝုစ္ဆတိ - ခေါ်ဆိုအပ်ပါ ပေသည်ဟူ၍။ ဘဂဝါ - ရွှေဘုန်းတော်သခင် ရှင်တော် မြတ်ဘုရားသည်။ အဝေါစ - ကောင်းစွာမသွေ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါပေသတည်း။”

ဓာတုဝိဘင်္ဂသုတ်ကို အကျဉ်းအားဖြင့် မြတ်စွာ ဘုရားက အခုလို သဘာဝတရား ဆိုက်ထိအောင် ဟောလိုက်တာ။ ဟော နံနက်မိုးသောက် အလင်း ရောက်ခါနီး ဖြစ်သွားတော့ တရားလည်း ပြီးဆုံးသွား တယ်။ တရားနာရင်းနာရင်းနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သတိ ဆိုတဲ့ အမျိုးကောင်းသားဟာ တရားဓမ္မတွေကို သိမြင်ပြီး

စာတုင်ဘင်္ဂသုတ် အနှစ်ချုပ် ၅၇

အနာဂါမ်အဆင့်ရောက်သွားတယ်။ သူက တရားကို စူးစိုက်နာရင်းကနေ အနာဂါမ်အဆင့် ရောက်သွားတယ်။

အဲဒီလို တရားကိုမြင်တော့မှ သူက ဘုရားကို မြင်တော့တာ။ အဲဒီကျမှ သူက နေရာမှထပြီးတော့ “အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော် မိုက်မိုက်မဲမဲနဲ့ အရှင်ဘုရားကို သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်လို ဆက်ဆံမှုပြုခဲ့ပါတယ်” တဲ့။ မလေးမစား အရိုအသေ မပေးဘူးပေါ့လေ။ ဆရာတစ်ပါးလို အရိုအသေမပေးခဲ့ဘူး။ “သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးလို ဆက်ဆံခဲ့မိပါတယ်။ အဲဒီအပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ” မြတ်စွာဘုရားကို ဝန်ချတောင်းပန်တယ်။

မြတ်စွာဘုရားက ခွင့်ပြုတယ်။ အဲဒီလိုခွင့်ပြုပြီးတဲ့အခါ “အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော် ရဟန်းဝတ်ပါရစေ” တဲ့။ သူက ကိုရင်ကြီးဝတ်လာတာကိုး။ ရဟန်းခံထားတာ မဟုတ်ဘူးနော်။

အဲဒီတော့ ရဟန်းခံချင်ပါတယ်ဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက “ရဟန်းခံရင် သင်္ကန်းသပိတ် ပရိက္ခရာ စုံရ

၅၈ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

မယ်၊ အဲဒါရှိပြီလား” လို့ဆိုတော့ “မရှိသေးပါဘူး။”
“အေး၊ မရှိသေးရင် ရှာပါဦး” လို့ မိန့်တော်မူတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက တရားပွဲလည်းပြီးရော အဲဒီ
အိုးထိန်းသည် တဲထဲကနေပြီးတော့ ရုတ်တရက်
ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ သာဝတိပြည် ပြန်ကြွသွား
တယ်။

အဲဒီအမျိုးကောင်းသားကလည်း ရဟန်း ဖြစ်ချင်
ဇောနဲ့ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လှည့်လည်ပြီးတော့
သပိတ်သင်္ကန်းရှာလိုက်တာ (အိန္ဒိယနိုင်ငံဆိုတာ ထုံးစံ
အတိုင်းပဲလေ၊ ကြည့် လမ်းမှာနွားတွေ လွှတ်ထားလိုက်
တာ အများကြီးပဲမဟုတ်လား။ ကုလားပြည်ရောက်ဖူးတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေသိပါတယ်။ နွားတွေက ဈေးထဲလည်း
လျှောက်တိုးနေတာပဲ၊ အဲဒီအကောင်တွေက အဲဒီမှာ
VIPဆိုတာ နွားတွေပဲ။ အဲဒီက လမ်းပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ
ဂရုမစိုက်ဘူး။) နွားမတစ်ကောင်က ခွေ့လိုက်တာ
တစ်ခါတည်း အသက်ပါ ပါသွားတယ်။ ပုတ္တုသတ်
ရဟန်းလောင်းကြီးဟာ အသက်ပါ ပါသွားတယ်။

စာတုထိဘာဂ်သုတ် အနုစ်ချုပ် ၅၉

အေး၊ အကယ်၍ သာ မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီနေ့ ညမှာ တရားလာမဟောဘူး ဆိုလို့ရှိရင် ဒီလိုနွားခွေ တာနဲ့ပဲ ဆုံးရမှာပဲ။ အဲဒီ မဆုံးခင် မြတ်စွာဘုရားက လာပြီးတော့ တရားဟောတာ။

နွားဆိုတာတော့ တကယ့်နွား မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အတိတ်သဝတုန်းက ရန်ငြိုးရှိခဲ့တဲ့ ဘီလူးမက နွား ယောင်ဆောင်ပြီးတော့ ဝှေ့သတ်လိုက်တာပေါ့။ အဲဒါ နဲ့ပဲ အမြိုက်ပုံပေါ်မှာ မှောက်လျက်ကျပြီးတော့ ဆုံးသွား ရှာတယ်။

ပုတ္တုသာတီ အမျိုးကောင်းသား သေဆုံးတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတင်းရောက်လာတယ်။ ရဟန်းတွေက မေးကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရား တရားဟောခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အခု ဆုံးသွားပြီလို့ ပြောတယ်ဘုရား။ ဘယ်ဘဝ ရောက်သွားတုန်းဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက “အေး သူဟာ ဩရုန္ဒာဂိယ သံယောဇဉ် ၅-ပါး (သံယောဇဉ် က ၁၀-ပါးရှိတယ်။ ကြီး ၁၀ ချောင်းနဲ့ချည်ထားတယ်။ ခြေထောက်မှာ ချည်ထားတဲ့ကြိုးက ၅-ချောင်း၊ ခေါင်း

၆၀ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

ပိုင်းမှာ ချည်ထားတာက ၅-ချောင်း။ အပေါ်ဆွဲ
အောက်ဆွဲပေါ့ဗျာနော်။ အောက်ဆွဲတဲ့ သံယောဇဉ်တွေ
သက္ကာယဒိဋ္ဌိ တို့၊ ဝိစိကိစ္ဆာ၊ သီလဗ္ဗတပရာမာသ၊
ကာမရာဂ ဗျာပါဒ ဆိုတဲ့ အဲဒီ သံယောဇဉ်တွေက
မရှိတော့ဘူး။ အောက်ဆွဲ သံယောဇဉ် မရှိတော့ဘူး။
ဆိုလိုတာက ကာမဘုံနဲ့ စခန်းပြတ်သွားပြီ။

ကာမဘုံနဲ့ သံယောဇဉ်ပြတ်ပြီး ဗြဟ္မာ့ပြည်
ရောက်သွားတယ်။ ဗြဟ္မာ့ပြည်က ပြန်မလာတော့ဘူး၊
သူဒ္ဓါဝါသဗြဟ္မာ့ပြည်မှာနေပြီး အဲဒီမှာပင် ပရိနိဗ္ဗာန်
စံတော့မယ်။ အခုကနေ ရှိသေးတယ်ပေါ့ဗျာ။

ပုတ္တုဿာတိ ဗြဟ္မာ့ပြည်လည်းရောက်ရော ရောက်
တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။ ပုတ္တုဿာတိ
အရှင်မြတ်ကြီးဟာ အခု ဗြဟ္မာဘဝနဲ့ ရဟန္တာကြီးပေါ့။
သူဒ္ဓါဝါသဗြဟ္မာဘုံမှာ ရှိနေတယ်။ သူနဲ့အတူတူ
ဘယ်သူရှိကုန်းဆိုရင် အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း ‘ဥပက’
ဆိုတာ ရှိတာပေါ့။ ဥပက’ကလည်း အဲဒီလိုပဲ သုဒ္ဓါဝါသ
ဗြဟ္မာဘုံမှာ ဗြဟ္မာကြီး ဖြစ်နေလေရဲ့နော်။ နောက်

ဓာတုဝိဘာင်္ဂသုတ် အနှစ်ချုပ် ၆၁

ဘုရားပွင့်ရင်လည်း တွေ့ကြဦးမှာပေါ့။ သူတို့ သုဒ္ဓါဝါသ ဘုံ ရောက်သွားတယ်။

ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အလွန်ဉာဏ်ထက်တယ်တဲ့။ မြတ်စွာ ဘုရားက တရားကိုတို့တိုလေး “ဓာတုဝိဘင်္ဂ ကမ္မဋ္ဌာန်း ကျင့်စဉ်” ဟောလိုက်တာနဲ့ အနာဂါမ်ဖြစ်သွားတယ်။

ဒီ ဓာတ်ခြောက်ပါးလို့ဆိုတဲ့အထဲမှာ ဝိညာဏဓာတ် က နာမ်တရား၊ ကျန်တဲ့ဓာတ်တွေက ရုပ်တရား။ ရုပ် ကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့ နာမ်ကမ္မဋ္ဌာန်း အဲဒီ ၂-ခုကို အခြေခံပြီး တော့ ဟောလိုက်တာ ဝိပဿနာဉာဏ် အဆင့်ဆင့် တက်ပြီး ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်သွား တယ်တဲ့။ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သွားတဲ့အခါမှ ဘုရား မှန်းသိပြီးတော့၊ ရှိခိုးဝပ်ချ တောင်းပန်ပြီးတော့ သူ တွေ့ချင်တဲ့ ဘုရားဟာ ဒီဘုရားပဲလို့ ဆိုတာကို အဲဒီ ကျတော့မှ သိသွားတယ်။

ဒါဟာ “အိုးထိန်းသည် တဲထဲက တရားပွဲမှာ ဟောတဲ့ တရားကလေးတစ်ပုဒ် ပါပဲနော်။ “ဓာတုဝိဘင်္ဂ သုတ်ရဲ့ အနှစ်ချုပ်ကလေး” ကို ဟောတာဖြစ်လို့ တရား ချစ်ခင် သူတော်စင်ပရိသတ်တို့သည် တို့ရဲ့ဘဝ တို့ရဲ့ ခန္ဓာဟာ ဓာတ်ခြောက်ပါးနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတယ်၊ အခြေခံ

၆၂ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

ခြောက်မျိုးရယ်၊ လာရောက်ပြီး ဆက်သွယ်တဲ့ အာရုံတွေ ခြောက်မျိုးရယ်၊ ဆက်သွယ်ပြီးတော့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စိတ်(၁၈)မျိုးရယ် ဒါဟာ ဒို့ဘဝပဲ။ ထို(၁၈)မျိုးကိုသိဖို့ ပညာမှာ ရပ်တည်မယ်၊ အမှန် တရားပေါ်မှာ ရပ်တည်ကျင့်သုံးမယ်။ စာဂပေါ်မှာ ရပ်တည်ပြီး ငြိမ်းချမ်းမှုပေါ်မှာ အခြေခံ ရပ်တည်မယ် ဆိုတဲ့ ဒီ ရပ်တည်မှု လေးမျိုးအပေါ်မှာ ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည်မိပြီဆိုရင် အထင်အမြင်ဆိုတဲ့ တရားတွေ မဖြစ်လာတော့ဘူး။

ဒီကနေ့ အထင်အမြင်တွေက ကြီးစိုးနေတာ ဖြစ်တယ်။ ဟုတ်ကဲလား။ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ အထင် အမြင်ဆိုတဲ့ တဏှာနဲ့ ဒိဋ္ဌိတွေက ကြီးစိုးနေသည့် အတွက်ကြောင့် သံသရာဝဋ်ကနေ မလွတ်နိုင်ကြတာ။ ထို အထင်အမြင်ဆိုတဲ့ တရားတွေရဲ့ ရပ်တည်မှု ကြီးစိုး လာမှု၊ စီးဝင်လာမှုတွေမရှိအောင် အသိပညာဖြင့် ဒို့ တားရမှာလို့ ကိုယ်စီကိုယ်စီသဘောကျပြီး ဓာတုဝိဘင်္ဂ သုတ္တန် တရားအတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံး နိုင်ကြပါစေ ကုန်သတည်း။

